

PIK LXXI, Ч. 1

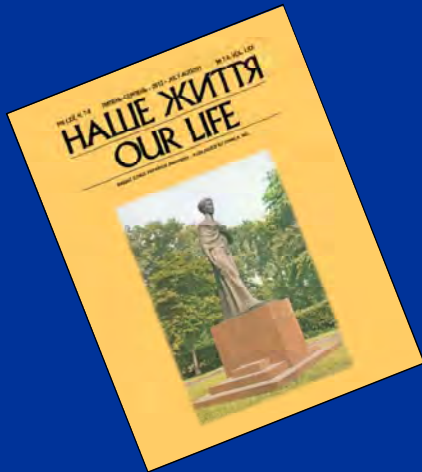
СІЧЕНЬ – 2014 – JANUARY

№ 1, VOL. LXXI

НАШЕ ЖИТТЯ

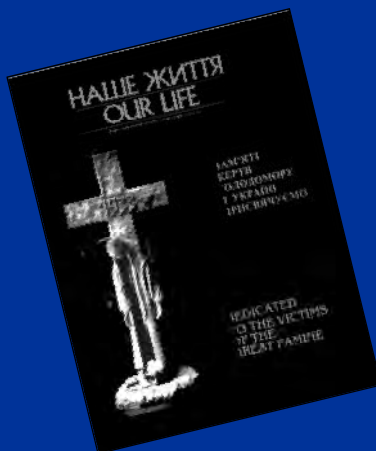
OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

70-ліття "Нашого Життя"

1944-2014

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

РІК LXXI СІЧЕНЬ Ч. 1

Головний редактор – Лідія Слиж
Англомовний редактор – Олесья Валло
Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова СУА
Святослава Гой-Стром, Вірляна Ткач,
Оленка Шкробут, Петруся Савчак,
Лариса Дармохвал (Україна)

ISSN 0740-0225

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXXI JANUARY № 1

Editor-in-chief – Lidia Slysh
English-language editor – Olesia Wallo
Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President
Sviatoslava Goy-Strom, Virlana Tkacz,
Olenka Shkrobut, Petrusia Sawchak,
Larysa Darmokhval (Ukraine)

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

ЗМІСТ – CONTENTS

Лідія Слиж. “Покляніться, що Україна не загинула...”	1
Маріянна Заяць. Ділимося вітками та думками	2
Анна Кравчук. До 70-ліття журналу “Наше Життя”	4
Лариса Дармохвал. До ювілею “Нашого Життя”	5
Образ Майдану	6
Лідія Білоус. Вітаємо з Новим 2014 роком – роком ХХХ-ої Конвенції СУА!	7
Олена Лотоцька. Ми доросли	8
Olena Lototsky. We Have Matured	9
Антоніна Листопад. Монолог до Кобзаря.	11
Святослава Гой-Стром. Сієм, сієм, посіваєм, з Ювілеєм всіх вітаєм!	13
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, Views & News	15
Olesia Wallo. Our Life Has Turned 70	17
Our Life Through Its Past Anniversaries	18
Оксана Дац. Ми є тим, що їмо. Повертаємось до кращого.	18
Діяльність округ та відділів СУА	19
Новини лекторію СУА з жіночих студій в УКУ	20
Irene Sawchyn, Ph.D. The ABC's of Tutoring	21
Лист з України	22
Вісті зі Стипендійного бюро	23
Датки на Український Музей / Пресовий фонд “Н.Ж” / Суспільна опіка	24
Маріянна Онуфрик. Народний календар	26
Людмила Вусик. Втрачена надія...	27
Olesia Wallo. All Eyes on the Maidan—All Our Hearts There, Too	29
«Україно, ми з тобою!» – монтаж	31
Лідія Купчик. Помолитись за “Беркут”?	32
Ihor Magun. So You Think You Know Everything about Aspirin?	33
Бруно Ферреро. Вовк у Вифлеємі	34
Наше харчування	36

На обкладинці: Колаж: 70-ліття журналу «Наше Життя».

On the cover: Collage: 70th Anniversary of *Our Life*.

- The Editorial Board does not always share the point of view of the author.
- In Ukrainian, the editors follow the orthography of the Holoskevych dictionary.
- No reprints or translations of *Our Life* materials are allowed without the editor's written permission.
- The author is responsible for the accuracy of the facts in the article.
- Unsolicited manuscripts will not be returned.
- The editor reserves the right to shorten submissions and make grammatical corrections.
- **PLEASE NOTIFY US OF ADDRESS CHANGES PROMPTLY** – there is no charge.
- There is no charge for **MEMORIAL NOTICES** and the photographs with them.
- Please note that the deadline for all **ARTICLE** submission is the **10th of each month**.
- Authors are requested to include a telephone number with manuscripts to allow us to acknowledge submissions and verify information.

Periodicals Postage Paid at New York, NY
and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

**POSTMASTER – send address changes to:
“OUR LIFE”**

203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2014 Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

Канцелярія СУА та адміністрація журналу “Наше життя”:

Tel.: (212) 533-4646

E-mail: office@unwla.org • E-mail: unwlaourlife@gmail.com

Адміністратор: Оля Стасюк

Канцелярійні години: вівторок, середа, четвер – 11 – 7

UNWLA / *Our Life*

203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706

Administrator: **Olha Stasiuk**

Office hours: **T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.**

\$3 Один примірник / Single copy

\$40 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members

\$50 В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA

Членки СУА одержують “Наше життя” з оплатою членської вкладки через відділ. Передплатникам письмово нагадується про відновлення передплати. Річна вкладка вільної членки СУА – \$50.

Our Life magazine is **included** in UNWLA member annual dues, payable through the member's branch. **Subscribers** are sent renewal letters. Annual dues for UNWLA member-at-large – \$50.

«Покляніться, що Україна не загинула...»

До заголовку статті взято слова матері одного з Героїв Крут, який загинув в нерівному бою з більшовиками 29 січня 1919 року. Ось її слова: «Я мала одного сина і він пішов проти більшовиків. Коли б я йому сказала одне слово, коли б я прохала його лишитись, він пожалів би мене і зостався б зі мною, але я не сказала ні слова. Доки Україні потрібні наші діти, хай ідуть. Тільки скажіть мені, покляніться, що Україна не загинула, і тоді я не буду плакати, не буду вбиватися за єдиним моїм сином».

Готуючи сторінки журналу на січень-місяць, при перегляді січневих історичних дат мимоволі повертаєшся думками до тривожного сьогоднішнього дня. Рука самовільно переключає комп'ютер на останні новини з України і вирисовується паралель між тривожними січневими днями 1918-1919, коли йшла боротьба за незалежність Української держави, і продовженням цієї боротьби в кінці 2013 р.

У нашій історії січень зазначений датами, яких ніколи і ніщо не зможе стерти з пам'яті народу. Це дати, які наново підняли стяг волі, які стали початком новітньої історії України. Дух волі постійно живе в серці нашої нації.

Пригадаймо з історії, як 22 січня 1918 р. на Софіївській площі в Києві було проголошено IV Універсал. Залунали слова, які начебто застигли навіки серед мурів Києва, готові в кожній хвилині залунати наново: **«Український народе! Твоєю силою, волею, словом утворилася на українській землі свободна Українська Народна Республіка. Од нині Українська Народна Республіка стає самостійною, ні від кого незалежною, вільною суверенною Державою Українського Народу».**

Як можна забути і простити легковажність українського уряду в той час на чолі з В. Винниченком, що повірили Москві і розпустили мільйонну українську армію.

А вже рік пізніше, в бою під Крутами 29 січня 1919 р. проти московсько-більшовицьких банд стали 4 сотні молодих студентів, гімназистів, які пролили свою кров за свободу свого народу.

Як і тоді, так і тепер, у 2013 році на захист свободи України на Майдан вийшла молодь, бо Москва знову посилила свій наступ на нове поневолення українського народу, не допустивши підписання Україною Асоціації з Європейським Союзом.

Незважаючи на холод, на погрози діти України не злякалися, як сподівалися українофоби з «українського» уряду, за командою яких бандити в міліцейському обладнанні били до крові, втрати пам'яті і здоров'я молодь, що, побачивши скажений блиск садистів, які вночі напали на них, зустріли нелюдів співом Гімну України... Так, як тоді Герої Крут перед московсько-більшовицькими кулеметами, так і тепер в «українських» «правоохоронців» президента партії регіонів не здригнулася рука у катуванні мирної беззбройної молоді, яка вийшла з протестом проти порушення їхніх конституційних прав.

Головне в теперішній ситуації – не допускати помилок історії, не піддаватися на жодні провокації, а ВИСТОЯТИ! Вистояти під мирними лозунгами, якими рясніють нинішні Майдани по цій Україні: **«Молодь нації за Євроінтеграцію!»**. Адже Україна – держава в самому центрі Європи, і їй жити в дружньому колі європейських держав. Молодь вийшла на Майдани, бо не хоче втрачати надії і бажання жити нормальним життям у своїй власній державі. Адже більшість колишніх соціалістичних країн влилися до Європейського Союзу, і життя їхнє змінилося радикально. Доки Україна має плентатися позаду всіх у своєму економічному розвитку, без доріг, без інфраструктур? Доки українські селяни, маючи 36 відсотків світового чорнозему, будуть не жити, а виживати? Доки освічена українська молодь після закінчення вищих учбових закладів має поневірятися на некваліфікованих, низькооплачуваних роботах за кордоном? Доки в державі буде правити тоталітарна корупція, на якій тримаються всі гілки влади?

Європейський Союз толерантний, він тримає відчинені двері перед Україною. І, можливо, у Новому, 2014 – Ювілейному році 200-річчя Українського Пророка Тараса Шевченка нарешті збудеться Його Заповіт:

«І мене в сім'ї великій,
В сім'ї вольній, новій
Не забудьте пом'янути
Незлим тихим словом».

*Лідія Служ,
головний редактор*

Трапилося так, що я пишу ці рядки для «Нашого Життя» в Міжнародний день прав людини, який щороку відзначається у всьому світі 10 грудня. У цей день у 1948 році Генеральна Асамблея ООН прийняла і проголосила Загальну декларацію прав людини – перший документ, що проголосив права людини у світовому масштабі. Але одночасно, як і кожен представник української діаспори, у ці дні я з глибоким занепокоєнням чекаю на розв’язання ситуації, що розвивається в Україні, і події 10 грудня 2013 року не вселяють багато надії. Останні три тижні Майдан Незалежності в Києві був уцент заповнений людьми різного віку, але головну роль у цих протестах відіграє молодь України. Це покоління, яке вчилося і працювало для здійснення своїх прагнень до кращого майбутнього: майбутнього у власній заможній державі, де закріплені принципи поваги до честі і гідності людини. Це стало головним поштовхом до протестів, осередком інакомислення, яке вийшло далеко за межі незадоволення відмовою Президента України підписати угоду з Європейським Союзом. Сьогодні, 10 грудня, ми можемо хіба сподіватися на позитивне вирішення конфлікту між демонстрантами і урядом, який, здається, залишається глухим до волі свого народу.

Якою має бути реакція СУА – однієї з ключових організацій діаспори в США – на ці події? З моменту свого створення СУА стояв на захисті прав і свобод людини. І свобода слова та зборів є одним з основних принципів демократичного суспільства, який і надалі порушується українською владою. Нашою першою відповіддю був лист до Держсекретаря Сполучених Штатів, який написала Лідія Білоус, заступниця голови СУА для справ зв’язків. У ньому ми закликали уряд США зайняти тверду

позицію і засудити застосування сили проти мирних демонстрантів та стати на захист прав цих молодих людей – їхніх засадничих прав людини! Крім того, зважаючи на нашу працю в ділянці суспільної опіки, СУА повинен надати гуманітарну допомогу демонстрантам, і ми це вже робимо. У відповідь на потреби протестувальників у Києві, СУА написав лист-звернення до української громади і розпочав інформаційну кампанію та кампанію збору коштів по всій країні. Щоденні новини з України тільки зміцнюють нашу рішучість і бажання надавати допомогу.

З почуттям глибокого задоволення, разом з Почесними головами СУА Анною Кравчук та Іриною Куровицькою, я та кілька інших членів СУА взяли участь у церемонії закладання першого каменю Меморіалу жертвам геноциду-Голодомору, що відбулася 4 грудня 2013 року у Вашингтоні. Цей захід був організований Посольством України та Крайовим Комітетом США для визнання Голодомору Геноцидом 1932-33 рр. (членом якого є СУА).

Серед гостей були ієрархи української православної та католицької церков; офіційний посол України в США; члени Конгресу, в тому числі член Палати представників від Демократичної партії Сандер Левін (Мічиган), який подав законопроект про Меморіал Голодомору на розгляд Конгресу, і члени “української групи” Конгресу; представники уряду США; послы країн ЄС і представники міжнародних організацій; посадовці місцевих органів влади; представник Фонду Дмитра Фірташа (який надає основне фінансування для спорудження меморіалу) Ентоні Фішер і члени української громади в Америці. Очікується, що Меморіал буде завершений восени 2014 року і ми всі повинні відмітити у своїх календарях та запланувати свою участь у його відкритті.

У цьому вступному слові я не могла не звернути увагу на поточні тривожні події в Україні, однак в житті СУА наближається знаменна дата у 2014 році, а саме...

*Зліва: Маріянна Заяць;
Митрополит Української
Православної Церкви в США
Антоній; архітекторка Лариса
Курилас, авторка дизайну
Меморіялу Голодомору “Поле
пшениці”; Преосвященний єпископ
УПЦ в США Данійл і колишній
краєвий командир Українських
Американських Ветеранів і
Почесна голова СУА Анна Кравчук.*

...70-та річниця нашого улюбленого видання “Наше Життя”

2014 рік знаменує 89-ту річницю СУА, який за свою довгу історію зробив чимало різних досягнень. Одним з найбільш важливих досягнень СУА є безперервне видання свого журналу протягом семи десятиліть. Журнал відображає цілі та віддану працю округ та відділів СУА, а також охоплює історичні та поточні питання, що стосуються жінок. Своїм успіхом та довголіттям “Наше Життя” завдячує відданому та цілеспрямованому редакторському колективу, редакційній колегії, а також своїм дописувачам: членкам СУА і не лише. Кожна редакторка принесла у журнал свої власні таланти, своє власне бачення і збагатила сторінки “Нашого Життя” своїми оригінальними ідеями. Я особливо хочу подякувати тим редакторкам, з якими я мала приємність працювати особисто: Тамарі Стадницькій, Ірені Чабан і діючій головній редакторці Лідії Слиж та англійській редакторці

Олесі Валло. Їх пильна увага до підбору тем і до деталей дійсно збагатили журнал. Хочу також подякувати мисткиням, чиї твори прикрасили обкладинку журналу – їхня креативність додала йому оригінальності, індивідуальності та різнобарвності.

Як ви напевно знаєте, всі числа “Нашого Життя” в даний час доступні в Інтернеті на веб-сайті СУА: як для дослідників і науковців, так і для звичайних читачів. Ми запрошуємо Вас переглянути електронну колекцію “Нашого Життя” (www.unwla.org).

Проблема фінансування “Нашого Життя” обговорювалася і турбувала нашу організацію впродовж десятиліть – і про це писали на сторінках журналу. Ця проблема й досі актуальна! В той час, як кількість передплатників змінюється, а ціни на друк та поштові витрати неухильно зростають, ми вирішили не підвищувати ціну передплати для того, щоб зробити її більш доступною. Проте поставмо собі за мету забезпечити майбутнє журналу шляхом внесків до Пресового фонду СУА, який традиційно допомагає заповнювати прогалини у фінансуванні, які часами таки з’являються. Хочу подякувати всім тим, хто підтримує Пресовий фонд, розуміючи його важливість і функцію. Я закликаю, щоб протягом 2014 року кожен відділ провів збірку коштів для “Нашого Життя” і задалегідь дякую Вам за Ваші зусилля та підтримку!

***Бажаю усім нашим читачам і їхнім сім’ям
щасливого Нового року!***

Анна Кравчук,
Почесна голова СУА.

До 70-ти ліття журналу СУА “Наше Життя”

Починаючи від самого заснування 1 січня 1944 року офіційний голос Союзу Українок Америки журнал “Наше Життя” завжди ішов з духом часу, публікуючи інформацію не тільки про діяльність організації, а також про важливі світові події 20-го та 21-го століття, під впливом яких доводиться діяти СУА. Журнал став нашим голосом у вільному світі, інформуючи про страхіття на Україні та поневолення українського народу Радянською владою.

Журнал “Наше Життя” живо змальовував Україну перед світом, боровся за збереження української мови, друкувався українською мовою та включав англomовні сторінки – “щоби світ знав, щоби тримати Україну живою перед світом”. З великою радістю зображено в журналі вістку про розпад Советського Союзу, а також і незалежність України 24 серпня 1991 року. Від того часу публікації журналу надають особливої уваги подіям в Україні, відродженню Союзу Українок на рідних землях, та продовженню нашої праці тут, у США.

Сторінки журналу за останніх 70 років віддзеркалюють не тільки історичні події часу Другої світової війни та післявоєнного періоду, але також історію Союзу Українок Америки.

Сама назва журналу “Наше Життя” засвідчує потребу поділитися з кожною членкою життям організації, успіхами та навіть невдачами: повідомленнями про діяльність Головної Управи, Відділів, Окружних Управ та вільних членок; про події в Україні та поза її межами, про всесвітній жіночий рух та гльобальну боротьбу за рівноправність, зокрема в ООН. Пріоритетом завжди було і є бути в постійному контакті з членством СУА.

У моїх розмовах із багатьма членками СУА виявилось, що наші довголітні та заслужені членки з великою нетерпеливістю чекають журналу! Для тих, які тепер неактивні, це єдиний зв'язок із їхньою улюбленою організацією, де вони безкорисливо та віддано працювали понад пів століття.

Двомовні членки стараються прочитати все “від дошки до дошки”, англomовні звертають увагу виключно на англomовні сторінки, а українськомовні – на українські. Деякі читають тільки ті статті, які їх цікавлять, але з часом повертаються до давнішого числа і багато що перечитують ще раз.

В Україні читають українські сторінки, а з англomовних сторінок вивчають англійську мову і шкодують, що так мало членок СУУ одержує “Наше Життя”.

З короткого аналізу розмов з читачами виявляється, що більшість читачів знаходять задоволення від журналу, а ті, що “не мають часу читати” не свідомі того, скільки вартісної інформації містить журнал завдяки нелегкій праці редакторів.

Тут слід додати, що ідея потреби власного друкованого органу була висловлена від самого початку заснування СУА, і ще в 1932 році було видано декілька двомовних чисел газетки. Трохи пізніше сторінку під назвою “Вісті СУА” понад два роки друковано в часописі “Америка”, яку було припинено в кінці 1941 року. Це спонукало провід СУА у 1944 році розпочати свій власний журнал під назвою “Наше Життя”, який виходить безперервно по сьогоднішній день.

Союз Українок Америки – це єдина самостійна українська жіноча організація в США, яка безперервно видає свій журнал “Наше Життя” вже 70 років!

Ми маємо чим гордитися!

До ювілею «Нашого Життя»

*Коли подумую,
скільки в нас праці потрібно,
скільки сили й науки,
який цей час короткий,
в якому можна щось зробити,
то приходиться хіба збожеволіти.*

Ольга Кобилянська, «Царівна».

Свої думки, що лягають на папір, починаю з епіграфа О. Кобилянської, 150-ліття якої вшановуємо. Письменниця своїм подвижницьким життям і сьогодні кличе українську жінку до праці, аби не лежав облогом лан наш широкий.

Пишу ці рядки, а думками у Києві, Львові, Запоріжжю, Миколаєві, Донецьку...

Знову! Вдруге МАЙДАН! Щоб була ДЕМОКРАТИЧНА, ВІЛЬНА УКРАЇНА.

... У дитинстві я любила читати «Дзвіночок», «Світ дитини». Тоді я не знала, що титульна сторінка «Дзвіночка» належить Екові (Едвардові Козакові!). Пізніше мене все тягнуло відкрити журнал «Нова хата». Там вчилася цінити красу, пізнала історію українського жіноцтва. Доповнювали книги, видані до «визволення». Там була правда. Там було наше, рідне. Та дуже швидко все закінчилося. Настали інші часи, які руйнували світогляд українця, нищили людську душу. Ті чорні часи тривали довго. Надто довго...

1990 рік. Ще над Україною не зійшло сонце волі, як в галицьких містах і селах відродився Союз українців. І я вперше відкрила журнал «Наше Життя» (за нього дякую п. Стефі Форович, членці СУА в Чикаго). Цей журнал став не тільки для мене сонячним промінцем після холоду і туману. В ньому живе душа України. Там духовний зв'язок із материнською землею такий сильний, що ніякі сили не зможуть їх розірвати. Він не підвладний часу.

Ось так у журналі «Наше Життя», який видає Союз Українок Америки, залишилася навіки доля українки, її подвиг і її безсмертя. Не випадково в редакторській статті на першій сторінці лютогового числа журналу «Наше Життя» за 2013 рік Лідія Слиж у статті «Лютий – місяць жінок-героїнь» просить: «Знайдімо час для свята душі – прочитаймо...». Читаємо... Читаємо і в Україні... Імена жінок-героїнь та безіменних героїнь беремо в серце. І запам'ятовуємо пророчі слова Лесі Українки, якими кінчається стаття головного редактора:

«Наша смерть

Научить інших, як їм треба жити...»

Від імені тих, що народилися після поетеси та увінчались безсмертною славою, ми кажемо: їх кров пролита не даремно, на місце тих, що загинули, піднімаються нові сили. Гляньмо сьогодні на Майдани в різних містах в Україні. Там стоять юні дівчата, нові українські Героїні.

Неоціненне значення журналу «Наше Життя». Бо він продовжив пропагувати ідею соборності України. В ньому живе той дух українства, який панував до 1939 року в Галичині і голосом обірваної струни пішов у підпілля, по таборах і тюрмах, по сибірах... І ніколи не замовкав на рідній землі.

Тому все найсвятіше, найкраще, що робить людину патріотом, не загинуло. Воно жило, розвивалося, піднімалося на вищий щабель, дякуючи українцям, які продовжили працю своїх попередників. На землі Вашингтона будувався український Дім, а в ньому була українська церква, наша культура, мова, традиції, були Різдво та Великдень. Було все те, що в більшовицькій державі вважалося злочинним і заборонялося. Далеко, за морями, в цьому українському Домі працював і працює Союз Українок Америки, ведучи свій журнал-літопис, який в цьому році відзначає своє 70-ліття.

Так склалося, що і сьогодні для мене цей журнал – незвичайний підручник, в якому я черпаю пропущене, невідоме, захоплююся оригінальністю та неповторністю роботи різних Відділів Союзу Українок Америки, подивляю, звідки береться сила та завзятість в цих делікатних і гарних пань...

Кожне повідомлення голови СУА, що публікується в кожному числі журналу, – це конкретні дії, спрямовані на розвій жіночої організації, підсумок роботи відділів, проводу. Так у «Нашому Житті» оживає багаторічна праця української жінки, її громадянська позиція. Це вона, союзниця СУА, вважала своїм обов'язком сказати світові правду про Голодомор-Геноцид в Україні. Зовсім недавно у Вашингтоні заклали перший камінь спорудження Меморіалу жертвам Голодомору. А його найкращим проектом визнано роботу архітектора Лариси Курилас, дочки довголітньої союзниці Ольги Курилас.

Пізнавальне значення публікацій жіночого журналу неоціненне! Візьму за приклад березневий журнал за 2006 рік. На його титулі «Селянська родина» Шевченка. На першій сторінці автограф «Заповіту», поетичний твір

Закінчення на стор. 7.

ОБРАЗ МАЙДАНУ

Українсько-американська мисткиня Оля Рондяк виготовила цей колаж для благодійної акції Міжнародного жіночого клубу, що нещодавно відбулася у Києві.

Сама мисткиня так пояснює свій твір: «колаж виготовлено з газетних та журнальних статей про Майдан і фотографій на цю тему... Це глибоко символічний твір. Я використала розпочатий образ Матері Божої, який моя бабця почала вишивати в жіночому трудовому таборі в Молдові. За полотно вона взяла мішок з-під картоплі, за голку правили кістки від риби, а нитки вона брала зі свого одягу. Я не знала своєї бабці, а моя мама не бачила її з дванадцятирічного віку, коли мусіла втікати під час Другої світової війни. Бабці не вдалося закінчити образ, і, може, це було символічно, адже Україна на той час теж не була зреалізована. Тож Бабця залишила мені цей чудовий спадок—свою незавершену Мадонну—і я її закінчила з надією, що Україна нарешті стане вільною!»

Ukrainian-American artist Ola Rondiak completed this collage for the International Women's Club charity event, recently held in Kyiv.

As the artist explains, "the collage is made of newspaper and magazine articles and photos from the events on the Maidan... The symbolism runs deep. I used the beginnings of an unfinished image of *Maty Bozha* [Mother of God] which my grandmother began while she was in a woman's labor camp in Moldova. She had begun it by using a potato sack for canvas, fish bones for a needle, and threads from her clothes. I never had a chance to meet her and my mother never saw her again since she was twelve years old, after having to flee in World War II. *Babtsia* did not have a chance to finish it, perhaps appropriately so, as Ukraine was also unfinished. So, she left me with the beautiful gift of completing it—and I did so in hopes that Ukraine will finally free itself!"

Вітаємо з Новим 2014 роком – роком XXX-ої Конвенції СУА!

Дорогі Посестри!

Пишу я це 9-го грудня 2013 р. В Києві заповідається ОБЛОГА. Страх мене проймає. А тоді подумала, що я союзниця, належу до організації, яка завжди попереду в допомозі братам і сестрам нашої Батьківщини. Союз Українок Америки – організація, яка однією з перших реагує на кризи, яка впливає на Україну, її людей та приходить з гуманітарною допомогою першою. І тепер наша організація відразу відгукнулася на тривожні події в Україні, надавши гуманітарну допомогу.

Після того, як «Беркут» штурмував Майдан Незалежності у Києві і застосовував насильство до 400 мирних демонстрантів, які відстоювали свої громадянські права, будучи громадянами демократичної держави, СУА відразу відгукнулася і вислав гуманітарну допомогу.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ ЗАВЖДИ БУВ І БУДЕ ПОРУЧ, ЩОБ ДОПОМОГТИ УКРАЇНІ!

Як організація, ми були однією з перших, хто поширював правдиву інформацію про Голодомор 1932-33 рр. У 1927, а пізніше у 1998 і 2001 роках СУА вислав допомогу постраждалим від повені в Закарпатті і Прикарпатті. Ми висилали гуманітарну та медичну допомогу біженцям під час Другої світової війни, під час нуклеарної катастрофи в Чорнобилі. СУА привітав дисидентів у 70-их роках минулого століття. Це лише деякі приклади добротності СУА. Цей список можна продовжувати...

Наше завдання в даний час – підтримати таку гідну організацію, як наша. Ось чому вкрай важливо, щоб збільшити наше членство і продовжити почесну місію СУА.

Приїжджайте на XXX Конвенцію СУА чисельно, щоб дізнатися про цю велику харитативну організацію! Приймайте активну участь! Візьміть на себе роль лідерів! Давайте, зберемося на XXX Конвенції СУА, зустрінемося одна з одною, обміняємося ідеями та думками, поділимося досвідом праці.

Україна потребує нас зараз більше, ніж коли-небудь. Ми завжди були готові прийти їй на допомогу і будемо з Вашою підтримкою і діяльністю продовжувати нашу шляхетну працю.

СЛАВА УКРАЇНІ!

Лідія Білоус,

голова Комісії у справах зв'язків при Конвенційному комітеті.

Закінчення зі стор. 5.

Лесі Українки «На роковини», написаний 8 березня 1911 року. А далі – історія написання «Заповіту» у статті Василя Скуратівського «Світлиця Шевченкового «Заповіту» та розповідь етнографа Любомири Василечко про відомого українського письменника В. Скуратівського («Хранитель духовних скарбів»). Леся Українка і Василь Скуратівський – люди різних епох. У різних формах вони склали свою пошану Великому Кобзареві. У поетичному творі Леся Українка стверджує безсмертя Шевченка, якого сила любові до України, «того великого вогню і смерть не погасила». У статті В. Скуратівського оживає молодий Шевченко, що працював у археологічній комісії, мандрував по рідній Україні та написав в той час найкращі твори, зокрема «Заповіт». Наприкінці 1845 року Шевченко опинився в с. В'юнеці у Козачковського. Раптово занедужав. Напередодні Різдва свят поетове здоров'я погіршало. Надвечір 25 грудня (за новим стилем 7 січня 1846 року) Тарас Шевченко вперше прочитав тільки що

написаний «Заповіт» своєму другу Козачковському... Закінчує письменник статтю таким зверненням до нас: «Кожен, хто не зачерствів душею, перебуваючи в Переяславі-Хмельницькому, не омине щасливої нагоди, щоб відвідати святиню нашого народу – будинок, в якому народжувалися «Наймичка», «Кавказ», «Заповіт». На подвір'ї вас лагідно зустріне старезна акація, яку, як засвідчують перекази, посадили восени 1845 року Т. Шевченко і А. Козачковський...»

Журнал має різні рубрики. Одна з них – «Жіночі портрети української історії». Тому сторінки журналу про українську жінку стали неопалимою кушиною. А безсмертні імена Наталії Кобринської, Олени Пчілки, Мілени Рудницької, Олени Кисилевської, Ольги Кобилянської, Олени Теліги, Ольги Басараб, Костянтини Малицької... золотими літерами написані в історії української жінки.

«Наше життя» – це той місток, що в'яже українок цілого світу, сплітає вінок дружби, кличе всіх до праці потрібної.

Лариса Дармохвал.

МИ ДОРΟΣЛИ

За нами 18 років праці й можемо сьогодні сказати, що ми, Союзянки, доросли до краєвої національної організації, до її самостійної організації, культурної й громадської праці, а то й до самостійного часопису.

Погляньмо лиш на пройдений шлях а побачимо наш поступ.

Ось рік 1925. Здається, що не так давно, але був це час великих і важних подій. Для Союзу Українок Америки були це перші роки несміливих, далі сміліших, певніших і певних кроків.

В 1925 існувала тільки ідея, яку кинула Ганна Чикаленко, що приїхала до Америки як делегатка Союзу Українок в Ріднім Краю, на конгрес Міжнародної Жіночої Ради. Перші наші піонерки прийняли цю ідею, прийняли назву й статут Союзу Українок зі Львова, даючи почин до організації в Нью Йорку.

Українські жінки в Америці, мали переважно лише початки освіти. Вони працювали дуже важко. Були матерями й господинями дому, а часто ще й самі йшли на роботу, особливо вчасі економічної скрути, коли їхні чоловіки втратили працю, а діти були за малі, щоб допомогти батькам. Матері приймали найтяжчу, а малоплатну працю.

До такої прибитої жінки дійшов клич: Ставаймо в ряди, Сестри! Трудімся не для якої небудь користі, а для ідеї, для України, для нашої освіти, для пізнання нашої рідної культури, для кращого майбутнього наших дітей – для Союзу Українок Америки.

І ті спрацьовані Українки приходили зі щирим серцем, з жертвою труду й праці, з посвятою, з гарячим бажанням збудувати Союз Українок Америки.

Чи памятаєте перші кроки Союзу Українок Америки? Чи памятаєте Українок піонерок?

Ось перші збори товариства українських жінок і перші їхні кроки. Ще не вміють самі вести зборів, ще не сміють самі промовляти, ще не мають відваги самі провадити діло. Недаром спершу дехто міг глузувати й казати: дайте спокій?!...

Але минав рік за роком і завзята праця жінок перемогла.

Сьогодні, ці недавно несміливі жінки вже вміють перевести збори, знають сказати слово. Сьогодні жінки самі вже ведуть справно свої товариства, свою організацію. За ті літа жінки набрались досвіду, багато навчились й пізнали, та сьогодні самі ведуть свої діла. Самі вже урядують, ведуть книги, уладжують підприємства, концерти, вистави мистецтва, свята книжки, виголошують реферати, беруть участь в дискусіях, промовляють.

Союз Українок Америки це тільки ідейна організація. Маєтку не має, бо ціллю організації було і є ідейне об'єднання Українок у Злучених Державах, освіта й поступ, пізнання своєї рідної культури, й труд та турбота за наше молоде покоління.

Ми здвинули ідейну, культурну установу для просвіти, знання й праці для народу, – святиню сердець українського жіноцтва.

Українки в Америці придбали сильну моральну основу для майбутніх поколінь. Це їхнє неоцінене добро, яким вони дорожать, бо вони бажають його передати таким своїм дочкам.

Через Союз Українок наші сестри в Америці з найдалших сторін наблизились до

себе, як одна родина.

Через Союз Українок ми нашли себе, зрозуміли себе – й сьогодні, коли Рідний Край через воєнні лихоліття змовк, ми разом з Союзом Українок Канади продовжуємо працю наших сестер з України.

Та перед нами простягається ще не пройдений шлях. Перед нами нові роки праці, труду й осягів.

Розвиток подій у Старому Краю, ця доля, яку будучність насе нашому народови, яка ось вже заповідається, відчинять нові поля діяльності перед нами, поставлять до нас, до українського жіноцтва по цім боці океану, нові далекосяглі домагання. Нас чекає збільшена, стократна праця.

Та ми почуваємо, що ми до задач хвилини доросли. Ми вже не ті, що тому 18 років. Ми вже доросли, дозріли й стрічаємо інші роки сміливо, зі знанням діла й праці.

Ми свідомі наших завдань, й ми кличемо до нашої організованої свідомої громади усіх Українок у Злучених Державах.

В 1945 році ми будемо обходити 20-літній ювілей Союзу Українок Америки. З цієї нагоди повинен відбутись всеукраїнський жіно-

чий конгрес. Бажаємо, що він був величавий, щоб це був заслужений іспит нашої праці й наших осягів, щоб цей конгрес ще більше посилив нашу працю й скріпив наші сили. До цього конгресу вже небагато часу, який треба використати, щоб збільшити наші ряди, щоб більше було відділів і членок, щоб у всіх громадах де є Українці, був теж Союз Українок.

Віримо, що так станеться, бо віримо в ідейність Українок, бо віримо, що Українки в Америці бажають лишити слід по собі, щоб колись майбутні покоління знали, що тут жила українська жінка, духово сильна, добра мати й господиня, носійка стародавньої української культури, а каміньярка будуччини.

Цими словами вітаю вас, Сестри, з оцим першим числом нашого самостійного часопису. Нехай наша газета ще тісніше зв'яже нас в одну громаду, в одну родину. Нехай нас ще більше наблизить та обєднає, стане нашим речником і конечним другом та дорадником. Так ви її привітайте й піддержіть якнайщиріше.

Олена Лотоцька, голова СУА.

(Мова оригіналу збережена)

WE HAVE MATURED

With eighteen years of work behind us, we can say today that we, *Soyuzianky*, have matured enough to have our own national organization, to lead it independently, to undertake a variety of cultural and civic projects, and even to have our own publication.

We only need to look back and notice how far we have come.

It does not seem like 1925 was that long ago; nonetheless, it was a time of great, important events. For the Ukrainian National Women's League of America, it was the time of initial steps—at first hesitant, but then bolder, more sure and confident.

In 1925 only an idea existed; it was given by Hanna Chykalenko who came to the Congress of the International Women's Council in the United States as a delegate of the Women's League of Ukraine. The pioneers among our women welcomed this idea and adopted the name and bylaws of the Women's League in L'viv, laying the groundwork for the organization in New York City.

Most Ukrainian women in the United States had only elementary education. They worked extremely hard: they were mothers and homemakers, and in addition, often took on jobs,

especially in times of financial difficulties, when their husbands lost work and children were too young to help their parents. These mothers would undertake very strenuous, yet low-paying work.

This overburdened woman was reached by the rallying cry: "Let us join together, Sisters!" Let us work not for some profit, but for the idea, for Ukraine, for our education, for the knowledge of our native culture, for the better future of our children—for the Ukrainian National Women's League of America.

Those hard-working Ukrainian women did come—with sincere hearts, with a readiness to sacrifice their time and effort, with dedication, and a strong desire to build the UNWLA.

Do you remember the first steps of the League? Do you remember our pioneering predecessors?

In the first meetings and the first activities of the Ukrainian Women's League, there was still a lack of experience in organizing and holding meetings, a lack of confidence in speaking out, and hesitation in the tasks of leadership. No wonder one could initially often hear skeptical, mocking voices!

Yet the years passed one by one, and

women's enthusiastic work overcame all the challenges.

Today these formerly timid women know how to hold meetings and give speeches. Today women are capably leading their own organization and its branches. Over the years, women have acquired experience, knowledge, and skills, and they are fully and independently in charge of their own affairs. They themselves lead, keep the books, start and maintain various projects, give papers, participate in discussions, make speeches, and organize concerts, art exhibitions, and book presentations.

The Ukrainian National Women's League of America is an idea-driven organization. It does not have great material wealth because its aim was and is an idea-based union of Ukrainian women in the United States, their education and progress, learning about our native culture as well as working and caring for our younger generation.

We formed a cultural and ideational basis for the education, knowledge advancement, and work for our nation—a sanctum of Ukrainian women's hearts.

Ukrainian women in the United States managed to lay the moral foundation for the future generations. It is their priceless treasure, which they value because they want to pass it on to their daughters.

Through the Ukrainian Women's League, our sisters in the furthest corners of America became closer to one another as one family.

Through the UNWLA we found each other and learned much about ourselves—and today, when our native land is quiet because of the ravages of war, Ukrainian Women's League of Canada and our organization continue the work of our sisters from Ukraine.

Yet there is still a long way to go. We face many years of new challenges, tasks and strivings.

The developments in our motherland, the fate which our nation will have to face in the imminent future, will open to us new directions of activity and will place before us, the Ukrainian women on the other side of the ocean, new far-

reaching demands. Much greater scope of work awaits us.

Yet we feel mature enough to tackle these tasks. We are not the same as we were eighteen years ago. We have matured and are ready to face the future, equipped with knowledge and experience.

We realize well what tasks await us, and we invite all Ukrainian women in the United States to join our well-organized, highly conscious community.

In 1945 we will be celebrating the 20th anniversary of the UNWLA. An All-Ukrainian Women's Congress will take place to mark this occasion. We would like it to be a solemn event—a challenge worthy of our previous work and achievements; we would want it to confirm our strength and further our work. Not much time remains until this congress, and we must use it to grow our numbers, to acquire more branches and more members—so that in every community with Ukrainians in it, there would a presence of the UNWLA.

We believe that this goal will be reached because we have faith in the consciousness of Ukrainian women—we believe that they desire to leave behind a trace so that the future generations would know that a Ukrainian woman once lived here—a spiritually strong woman, a good mother and keeper of her home, a representative of the ancient Ukrainian culture, and a builder of the future.

I greet you, Sisters, with these words on the occasion of this first issue of our very own publication. May it knit us even closer together into one community and one great family! May it unite us and become the expression of our collective voice, our trusted companion and guide. Support it and welcome it from the bottom of your hearts!

Olena Lototsky,
UNWLA President

Translation from Ukrainian by Olesia Wallo

Dear Readers!

To celebrate the bicentennial of Taras Shevchenko's birth, the *Our Life* editorial board would like to invite you to participate in an essay competition on the topic

"Shevchenko in Our Family."

The best essays will be printed in the March 2014 issue of *Our Life*.
Please send your submissions by February 5, 2014, to the UNWLA office
or by email: unwlaourlife@gmail.com.

МОНОЛОГ ДО КОБЗАРЯ

*Послання – в минуле
(на майбутній засів)*

**До Тараса Шевченка –
на 200-ліття**

Тарасе Григоровичу! Батьку Ви наш
Український!

Рап а чеї... Все тече, все змінюється.
Міняються ери і часи, правителі і закони, а Ви
стоїте і будете стояти вічно на сторожі коло
Українського Слова! Ви його поставили на
сторожі коло нас. Кожне наступне Українське
покоління приймає цю почесну вахту із Ваших
рук і ставить на сторожі своє Українське серце.
Бо Тарас Шевченко – це безперобійний ритм
цього серця. Бо Тарас Шевченко – Біблія Укра-
їнської Душі! Бо Тарас Шевченко – це і є
Українська Епоха!

Отче Тарасе! Минають люди і літа,
спливають сиві століття. Ви разом з нами,
Українцями, йдете у Віки. Уже – 200 років! Ви
йдете попереду усіх нас. Ведете нас, сліпих, як
Зрячий Поводир. Показуєте нам прямі шляхи,
а ми все звертаємо на криві манівці.

Нічого не бачу, нічого не чую, нічого не
кажу. Ні, це не японська таємниця Сходу. Це
наша Українська дійсність. Те, що зараз відбу-
вається в Україні, може відбуватися тільки у
нас. Чужомовність, українофобія – у самій сто-
личній серцевині.

Бачите, Батьку Тарасе! Знову в Україні
– поєдинок. На конто поставлено – усе! Що
залишилося ...Українського!

...Але серед усього того **безладу, безли-**
ку, безвиду – ми, наш Великий Тарасе, нітро-
хи не поменшали. І не забули, що Господь дав
нам, Українцям, три найдорожчих золотники.
Ми не зарили їх в землю, але, на жаль, і не
дуже примножили. Хоча і не скрізь, і не зав-
жди.

Найперший золотник – то наша Рай-
ська Земля із найкращих Божих Угідь, яку Ви,
Батьку, так гарно оспівували. Всі сусіди хочуть
нашої родючої землі. Усі гості прагнуть осісти
на ній назавжди. Споконвіку – війни за неї. З
нами! Але ця Земля була, є і залишиться во-
віки-віків нашим Українським скарбом. І не
зрушити її з місця, і не перевезти ні до Моск-
ви, ні до Берліна, ні до Пекіна.

Т. Шевченко в бронзі, Вашингтон.

Ми пам'ятаємо, що саме Україна знахо-
диться в центрі Європи. І Європа прийде до
нас, а не ми до Європи. Поміняються акценти і
наголоси зміняться. Саме Київ колись стане
центром Евросоюзу. А зараз ми лише відчина-
ємо європейські ворота. Наша земля очистить-
ся від чужоземства, як від скверни. Як від
сарани – очиститься! І зародить на повну силу!

А другий Божий золотник – це наша
органно-небесна, це – наша Літургійна Україн-
ська мова. Наймилозвучніша, наймузичніша,
найпісенніша, найорганічніша... Серед усіх
існуючих мов. Тому таке на неї повсюдне
нешчасне полювання. Від московського царя,
польської шляхти аж до сьогоднішніх своїх
манкуртів. Колись, і зараз... Але хіба зачинити
дзвінки Божі звуки у глуху комору? Хіба
зупинити синівський поступ на материнській
землі? Хіба закрити золотоустові вуста? Чи
може змаліти Велична кийворуська древність?

Хіба можна привласнити Київську Русь?

Третій Господній золотник – то вічна, неповторна і неосяжна Українська Пісня, яку вже знає і любить Цілий Світ!

Із Прикарпаття, з Прилук, із Почаїва...
В мальвах, в любисткові, у материнці...
Як заспіваємо – Сонце спиняється,
Бо найспівучіші ми – Українці.

Оцей золотник ми, справді, збагатили і отисячерили. І увічніли – своїми голосами, своїм серцем і душею. Співають наші пісні і в Мінську, і в Москві, в Нью Йорку співають, в Торонто, в Токію, в Ріо-де-Жанейро, в Сінгапурі, в Парижі... Повсюди співають...

Українці – Господні діти, як і всі люди на Землі. Але ми – не пасинки і не пасербниці. Ми – рідні по Духу Господньому. Набожність українського Народу – то безмежне хвилясте море Віри. Яке пульсує, грає, світає і світиться! Щодня, щомиті...

Кого Господь найбільше любить – того найбільше випробує. Ми витримаємо усі випробування. Як витримав їх ветхозавітний Авраам! І побачимо нагороду за свої терпіння. Бо Український нарід – найтерпеливіший в Світі. І найгостинніший! Навіть ворогу допоможе, впустиць до хати і нагодує його, і дасть йому місце в світлиці на чистій постелі.

А ще хочу запевнити Вас, Отче Тарасе, що Україна має зараз найкращу в Світі Українську молодь. Вроджена інтелігентність, культура вищого ґатунку, щира привітність і духовна щедрість. Вища толерантність, національна гідність, відкриті серця... Справжня витримка і витривалість, генетичний гарт, нові виміри і новітні величини. Це уже нова генерація! Справже вільне покоління. Яке впевнено спілкується з цілим Світом! Майбутнє налижить їм, молодим. Вони нікому не скоряться і збудують Свою Справжню Незалежну Державу!

Ми таки прозріваємо, Батьку Тарасе! Помалу, але прозріваємо. Ми, нарешті, усвідомили, що Дух – первинний, а матерія – вторинна. Що Слово – матеріальне і Думка теж матеріальна. Ми на собі відчули Закон Бумерангу. Що посилаєш уперед, саме те повернеться тобі назад. Як думаєш, так і живеш. Що говориш, те і маєш. Наші вічні суперечки, вагання, сумніви, заздрощі, суми, трепети, печалі – оце донедавна ми посилали вперед. Воно і поверталось до нас назад.

Віднині ми вперед будемо посилати лише впевненість, гідність, вірність, добро, милосердя, радість, сонячність, успіх. Ніяких сумнівів і вагань! Ніякої темряви і сумнівнос-

тей. Ми навчимося контролювати Слова і Думки. Ми зможемо своєю Волею створити Вільний родовий Простір. І тоді на нашій райській Землі настане, справді, райська пора! Ми збудуємо самі з Господнього Благословення Прекрасне Майбутнє України. І стане Україна взірцем для усіх родів і народів.

З Двохсотлітнім Ювілеєм Вас, наш Отче-Пророче! Любіте нас таких, які ми є зараз. Любіте нас таких, які ми станемо в Божому прозорінні і оновленні!

Дивіться, Батьку Тарасе, Вифліємська Зірка над Київом. Над Львовом – Вифліємська Зірка! Над Одесою... Над Харковом! Над Херсоном... Над Каневом – Вифліємська Зоря!

Це Ваша Україна, Тарасе Григоровичу! Сходима Вами і несходима... Охрещена і нехрещена... Яка іще охреститься на Українських перекрестях!

І будуть люди, як люди.

І будуть Українці, як У к р а ї н ц і !

Саме до них, до Сьогоднішніх Українців – моє нинішнє Звернення. Аби стати Достойними Вас, Батьку Тарасе! Достойними нашого Великого Апостола-Пророка!

Вродився... і в першу вже мить

Відчуй Родовитість Магічно!

Любіть Україну!

Не просто любіть...

Жадайте у пристрасті вічно!

Мужнієш... І рвешся в блакить.

Іди крізь терни. Прямовисно!

Любіть Україну!

Не просто любіть...

А дихайте нею, мов киснем.

Мудрішаєш... В сонмі століть.

Примнож родового таланту!

Любіть Україну!

Не просто любіть...

С а м і У к р а ї н о ю с т а н ь т е !!!

Антоніна Листопад,

Член Національної Спільноти письменників
України.

Сієм, сієм, посіваєм, з Ювілеєм всіх вітаєм!

Щасливі і горді, що маємо таку радісну подію в житті своєї організації – 70-річчя славного і єдиного в США українського жіночого журналу. Це літопис діянь українського жіноцтва, видання, яке возвеличує, єднає, надихає і спонукає нас до нових плянів в ім'я збереження національної ідентичності. Скільки славних імен, подій, вміщених в журналі перейшли в наші серця, у нашу пам'ять, зафіксувались прикладом для нащадків!

Герої і читачі «Нашого Життя» – це небайдужі берегині, матері, мисткині, невтомні трудівниці, люблячі доні, подруги і жертводавці, об'єднані традиціями і мовою українського народу, тому їм надаємо право сказати своє слово і побажання творцям журналу «Наше Життя» з нагоди ювілею, Різдва Христового, Нового 2014 року!

Для мене була цікава думка тих союзниць, що поруч зі мною, працю і вчинки яких споглядаю вже 12 літ. Мої співрозмовниці відповідали на запитання: значення журналу «Наше Життя» в їхньому житті, улюблені теми, рубрики, чи допомагали в житті, щоденному побуті, праці публікації в журналі, а також новорічні побажання журналові та союзницям.

Тамара Лихолай. Є членкою СУ ще з 1946 р. по приїзді в Аргентину. Випускниця Київської консерваторії, співала, грала на бандурі. Її лірико-колоратурне сопрано зачарувувало. Учасниця концертів у поважних залах Братислави, Інсбруку, Буенос Айреса. Вийшли в світ 4 платівки з записом її співу. В її родинному архіві збережено листи-подяки за віддану працю в Союзі Українок:

«Із журналом «Наше Життя» пов'язано багато радісного в моєму житті. Особливо пам'ятною була участь в рубриці «Опис подорожі», організованою журналом в 60-і роки, коли його редактором була Лідія Бурачинська. Якраз в той час я з своїм українським репертуаром брала участь у мистецько-концертному турне по Південній Америці. Були незабутні зустрічі і виступи в екзотичних країнах: Уругвай, Парагвай, Аргентина. Я описала побачене і рішенням журі було присуджено 1-у премію.

Я завжди любила наш журнал. А так, як я поза концертами, Шевченківськими свя-

тами вчила дітей музичної грамоти, гри на бандурі, то завжди радію, коли бачу, що у наших союзниць є надійна зміна, любо читати про таких дітей, що прилучаються до рідних пісень, традицій.

З нагоди Ювілею бажаю всім членам редакції журналу натхнення, любови і взаєморозуміння у праці».

Орися Саляк. Доля її родини тісно пов'язана з Союзом Українок. Мати її Марія Головей ще у рідному Самборі вступила до жіночої організації, а з прибуттям до США в 1947 р. стала членкою 1-го Відділу СУА, а в 1967 р. Орися Саляк стала членкою 83-го Відділу в Нью Йорку. І ось уже 47 років вона є активною союзницю. Сьогодні разом з донею Ларисою, як членки 62-го Відділу разом з онуками Марусею та Адріаною Шабловськими та другою донею Христиною Шабловською є назамінимими учасницями концертних програм і свят в місцевій громаді. Журнал в родині читають уважно та завжди обговорюють.

Пані Орися пригадує: «З перших років нашого побуту в Америці журнал для нас багато значив. Раділи кожному числові, – це було джерело зв'язку для новоприбулих. Радісно читалося рідною мовою, де щоразу дізнавалися про створення нових відділів. А як приємно було знаходити прізвища друзів, рідних! Журнал об'єднував нас у велику українську родину. Різні за темами матеріали допомагали освоювати нове життя.

Схвалюємо послідовну працю, яку проводить Головна Управа СУА за активне втручання українського жіноцтва в обороні людських прав, миру і віри, за допомогу сиротам і потребуючим на прабатьківських землях та в США.

Бажаю нашій організації постійно омолоджуватися і ще більше описувати досвід інших відділів СУА.

Ганна Пицимуха. Має 30-річний досвід праці в СУА. У домашній бібліотеці зберігає підшивки «Нашого Життя» ще з 60-их років. Часто перегортає поживклі сторінки улюбленого видання, охоче пропонує новим союзницям. Тривалий час очолювала 62-ий Відділу СУА. Її жертвна громадська праця, виважені поради, толерантність, уважне ставлення до починань та ініціатив союзниць були і є прикладом для всіх, створювали чудову атмосферу у відділі. Ось її розповідь:

«Я понад усе любила читати розповіді про життя українських патріоток. Завжди

цікавилася новими справами, ідеями інших. Горджуся, що доброю працею союзнянки зміцнюють і примножують авторитет нашої організації. В теперішніх числах журналу подобаються сторінки головного редактора. Радію, що СУА захищає інтереси України, розповсюджує правду про історичні події, відновлює історичну справедливість, що СУА не байдужий до талановитих дітей, самотніх матерів. Мені цікаве все, що висвітлює журнал, включаючи теплі, повчальні оповідання Святослава Левицького, адресовані дітям.

Зіна Левицька. *Вступила до СУА 35 років тому. Дитячі та юнацькі роки пройшли у Києві. Поеднавши свою долю із свідомим галичанином, перейнялася ідеєю українства. Жили і виховували трьох дітей в душі християнської моралі та рідних звичаїв. Освіта, становище, якого досягла у рідному краю та в США завдяки своїй організованості, любові до знань не зіпсували їй, не породили ні краплі гордині. Вона скромна, уважна. З нею цікаво, легко, надійно. Пані Зіна – віддана союзнянка. Членство в СУА для неї є не тільки обов'язком, але й станом душі. Ось її думки:*

«Вітаючи «Наше Життя» з 70-річчям вірю, що він для всіх нас є дорогим і близьким. Це віддзеркалення спільної праці, спільних ідей. У різні часи журнал гідно прислуговував, допомагав, інформував. Сьогодні хочеться подякувати авторам за свіжість і актуальність матеріалів, за підбір змістовних розповідей про видатних українок, хоча б для прикладу, в листопадовому цьогорічному числі про Ольгу Кобилянську. Охоче читаю корисні поради д-ра Магуна та інші статті на медичні теми. Дуже шкодую, що немає аналогічних статей лікарів, дієтологів в україномовній частині журналу. Це було б дуже доречно, адже багато жінок потребують такого кваліфікованого спілкування, тим більше, що наша спільнота не має тут ніяких популярних медичних видань українською мовою.

Бажаю всім миру і радості в Новому році, а журналові і надалі тримати той достойний український дух, що надихає і веде нас».

Марія Гугель. *Союзнянка, як ми кажемо, з новоприбулих. З першого року про-*

живання в Америці вступила до Союзу Українок Америки. Вже 18 літ безвідмовна у всіх справах і акціях СУА. Подаємо її думки:

«Завжди читала журнал «Наше Життя» з великим інтересом. А в останні роки читаю ще й з великим задоволенням. Уважно перечитую сторінку головного редактора, голови СУА Маріянни Заяць, дякую за нові рубрики, цікаві інтерв'ю. Залюбки смакую тематикою і барвистою мовою із «Сторінок школяра», підготовлених Святославою Гой-Стром. Надіюся, що багато бабусь і матерів також користуються ними у вихованні майбутніх українських патріотів. Вітаю працю Святослава Левицького, яку він дарує наймолодшим. Тепло, змістовно і повчально будує казочки, оповіді, малює ілюстрації до них. Я вдячна журналові за те, що через нього змогла поділитися із українцями своїми сокровенними думками, болями і почуттями до України у своїх скромних віршах.

Бажаю всім союзнянкам Різдвяного настрою на цілий рік, а особливо матерям, щоб дав їм Бог сили, часу і незгасного бажання виховувати в дітях любов до рідного коріння, до людей, опираючись при цьому на невмирущі засади християнської моралі.»

Приєднуюсь і толерую висловленим вище думкам і побажанням. Низький уклін Вам – творці улюбленого видання. Низький уклін Вам – наші славні Україночки із золотими серцями, з невичерпною відданістю традиціям батьків і прадідів. Ви – світлий приклад для нас, новоприбулих. І хоч бувають тертя у наших взаєминах – ми разом! Нас об'єднує мудра і достойна організація СУА – союз незалежного і небайдужого до Правди, до Краси українського Жіноцтва.

Ви – приклад для нас, Ви збудували нам надійний духовний фундамент. Стоїмо на ньому. Серед нас, надіємось, немає випадкових. Ми свідомо прийшли і приєднуємось до Ваших лав, ідей і справ. Ви рідні і дорогі нам. Научайте виживати в умовах чужини, любити і пам'ятати про те велике диво – святе і вічне, яке породило і творило нас, ім'я якому – УКРАЇНА! Слава їй! Христос ся Рождає!

Святослава Гой-Стром.

As it happens, I am writing my monthly *Our Life* column exactly on **International Human Rights Day**, which is celebrated annually across the world on December 10th. This date was chosen to honor the United Nations' General Assembly's adoption and proclamation of the Universal Declaration of Human Rights (UDHR), the first global enunciation of human rights, in 1948. But as every Ukrainian in the worldwide diaspora awaits with anticipation and deep concern the outcome of the evolving events in Ukraine, the events of December 10th, 2013, have not been encouraging. The Independence Square in Kyiv has overflowed with people of all ages during the past three weeks, but the vast majority has been the youth of Ukraine. This is the generation that has been studying, working towards and desiring a brighter future—hoping for a prosperous country and a government respectful of personal dignity. This has become the core impetus for the demonstrations, the heart of the dissent, and has gone far beyond the abandonment of the European Union agreement by Ukraine's President. Today, on December 10th, we are awaiting a resolution of the crisis—hopefully a positive conclusion to the impasse between the demonstrators and

the government, which appears to be deaf to the will of its people.

As an integral member of the U.S. diaspora, how should the UNWLA react to these events? The UNWLA has, since its inception, stood fiercely in defense of human rights. And two fundamental human rights on which democratic society is based are the rights of free speech and assembly. Both of these have been and continue to be disregarded by the Ukrainian government. In UNWLA's first initiative, Lida Bilous, Vice-President for Public Relations, has written a letter to the U.S. Secretary of State insisting that the U.S. government take a strong stand against recent violence and in defense of these young adults' rights—their basic human rights! In addition, the UNWLA, whose most prominent program is social welfare, should provide humanitarian aid to those demonstrating—and it did. Reacting quickly to the hardships endured by the demonstrators in Kyiv, the UNWLA wrote a letter of appeal to the Ukrainian community and began an awareness and fundraising campaign nationwide. Daily reports from Ukraine only reinforced our determination to help.

It was with a deep feeling of satisfaction that UNWLA Honorary Presidents Anna Krawczuk and Iryna Kurowyckyj, myself, and several other UNWLA members attended on December 4th the Groundbreaking Ceremony of the Holodomor Memorial commemorating the victims of the Famine-Genocide. This event was sponsored by the Embassy of Ukraine and the U.S. Committee for Ukrainian Holodomor-Genocide Awareness, 1932-33, of which the UNWLA is a member.

Guests included hierarchs from the Ukrainian Orthodox and Ukrainian Catholic Churches; Ambassador to the United States from the Government of Ukraine; Members of Congress, including Representative Sander Levin (D-MI)—sponsor of the Holodomor Memorial bill—and members of the Congressional Ukrainian Caucus; U.S. government officials; ambassadors from the European Union countries and representatives

At the Holodomor Memorial Groundbreaking Ceremony: Lidia Slysh, Maria Polanskyj, Zoriana Haftkowycz, Marianna Zajac, Anna Krawczuk, and Oksana Steranka

from international organizations; local government officials; Firtash Foundation (funder of Memorial) executive Anthony Fisher; and members of the Ukrainian American community. It is expected that the Memorial will be completed in the fall of 2014 and it is important that we all plan to be present for this historic occasion.

My opening remarks have been dominated by the current disturbing events in Ukraine; however, the UNWLA is celebrating a momentous accomplishment in 2014 and that is...

The 70th anniversary of its beloved publication, “Our Life”!

The year 2014 marks the 89th anniversary of the UNWLA, which has had many and various accomplishments during its very full history. One of the more important UNWLA achievements has been the continuous publication of its magazine for over seven decades. The publication reflects the UNWLA's Regional Council and Branch activities and projects, as well as covers historical and current issues affecting women. The success and longevity of *Our Life* can be attributed to its committed and focused editors as well as to its monthly contributors, both members and non-members of the UNWLA. Every editor brought her own talents and vision to the magazine, enriching its pages with her original ideas. I would

like to especially thank the editors with whom it has been my pleasure to work—Tamara Stadnychenko, Irena Chaban, current Editor-in-Chief Lidia Slysh and current English editor Olesia Wallo. Their monthly painstaking attention to theme and detail has kept the magazine going strong. I would also like to thank the cover artists whose creativity has added originality, personality, and variety to the face of the magazine. As you are probably aware, all issues of *Our Life* are now accessible online on the UNWLA website. The wealth of information about our organization is now readily available to researchers and academics, as well as to our readership. We invite you to browse the library of issues at: www.unwla.org.

The financing of *Our Life* has been a frequently voiced concern over the decades, and many an article in the magazine itself has addressed this problem; and yet, *Our Life* is still very much alive and in print! As subscriptions fluctuate, as the prices of printing and mailing steadily rise, we have chosen not to raise the price of a subscription in order to make it more accessible. However, let us make it our goal to ensure the magazine's future through contributions to the UNWLA Press Fund, which has traditionally filled the gaps—and there have been gaps. I'd like to thank the supporters of the UNWLA Press Fund who have understood the importance and function of the Fund. I encourage each Branch to hold a fundraiser for *Our Life* during 2014, and I thank you in advance for your efforts and support!

*Wishing all of our readers and their families
a most healthy and happy New Year!*

ВІШУВАННЯ

Дай вам Боже
В щастю, здоровлю
Дочекати від Різдва
До Нового року,
Від Нового року до Богоявлення,
Від Богоявлення, до Воскресення,
Від цього року до ста літ—
З року і на рік,
Доки Господь позначив вік!

May God give you
In happiness and health
To get from Christmas
To the New Year,
From the New Year to Epiphany,
From Epiphany to Christ's Resurrection,
From this year and until a hundred—
From year to year,
For as long as God has appointed!

OUR LIFE HAS TURNED 70

by Olesia Wallo

We begin the year 2014 with a milestone anniversary—seventy years of uninterrupted publication of *Our Life*. The fact that our magazine has survived all the historical, political, and economic ups and downs for seven consecutive decades says much about its importance to its readership and to the UNWLA as an organization. Since its first issue, published in January 1944, the goal of *Our Life* has been “to uphold all phases of life among Ukrainian American women, not only organizational work, but also their home life and public activities” (p. 4). To this end, the magazine has strived to reflect and influence various aspects of women’s lives both in the Ukrainian-American diaspora and in Ukraine, while also covering all facets of the UNWLA work. While the editors of *Our Life* changed, the magazine’s mission has remained the same.

It may very well be that one of the secrets of *Our Life*’s continued successful existence is this all-encompassing mission, which translates into an eclectic variety of articles and materials printed. Memoirs, personal histories, updates on the status of women in Ukraine and elsewhere, fiction, news from Ukraine, book, film, and theatrical performance reviews, featured art and artists, interviews with contemporary women, organizational materials and reports, medical, education, and gardening advice, pages for children, cooking tips and recipes, poems, jokes, and crossword puzzles—all of this and more has been “our life,” covered by *Our Life*. In addition, much of this coverage has been done in two languages!

It is worth noting that the UNWLA and *Our Life* had operated in both Ukrainian and English long before bilingualism and multiculturalism became trendy in the United States. What has only recently been recognized in this society as a mark of an educated, global citizen has been lived out by numerous members of the Ukrainian diaspora in North America and by many readers of *Our Life* for more than half a century. While publishing materials in both languages to meet the needs of both Ukrainian-speaking and English-speaking readership, the magazine continues to promote the knowledge of both languages among its readers. It does so, for example, through its children’s pages, which can be used by Ukrainian parents to help their U.S.-born children learn to read Ukrainian.

For me as the editor of *Our Life*’s English pages, a frequent translator of the magazine’s ma-

terials from and into Ukrainian, and simply a person who loves languages, the bilingual format of *Our Life* is a rare feature to be appreciated and treasured. How many other bilingual magazines (aside from academic journals) do we know? I therefore feel privileged to continue the work of my predecessors who had edited English-language pages of *Our Life* since the mid-1940s: Mildred Milanowych, Helen Shipka, Eleanor Kulchycki, Helen Mural, Marta Baczynsky, Halyna Kuzyszyn, and Tamara Stadnychenko. *Our Life* would have likely not survived until its 70th anniversary were it not for these dedicated women and others like them.

As we look into the future, our thoughts should not be exclusively focused on the ways to assure the financial survival of *Our Life* in the world of rising costs and proliferating electronic media. If our magazine is to continue to offer a truthful, even if fragmentary, portrayal of our lives and the work of the UNWLA, it is equally important to consider its content. While we are immensely grateful to our current regular contributors, we would like to invite more UNWLA members to submit articles in either language on the activities of their branches and the life of their Ukrainian communities. If you notice an important gap not covered by the current editors and writers, please consider filling it in yourself! *Our Life* has no full-time staff members, and thus, its success has always depended on volunteer writers and a stream of contributions from the UNWLA members like you.

May the New Year bring all of us much enthusiasm and inspiration for our common work on the UNWLA’s longest ongoing project, which is the publishing of *Our Life*!

Our Life through its Past Anniversaries

20th Anniversary:

“But the main focus of *Our Life* is the development and work of the UNWLA, an organization that makes Ukrainian women in the United States into people of their community and connects their work to the common struggle for Ukraine’s independence. That is why we give so much space to organizational affairs, reports and discussions of UNWLA Branches and Regional Councils, which foster the growth of our organization. These materials might not be interesting to those who stand outside of UNWLA life and do not understand their importance. Yet by reading them, such individuals have a chance to catch a glimpse of the UNWLA’s progress towards its chosen goal.”

– *Editorial (trans. from Ukrainian), January 1964 issue, p. 1*

50th Anniversary:

“Our magazine is our partial, yet collective autobiography. It shows a part of us; it does not give a comprehensive account of each individual or reflect all the facets of our multi-talented natures. But *Our Life* is also a proof of our attitudes towards all of the worlds we inhabit, to the kaleidoscope of our existence, which travels in similar, yet changed forms from continent to continent, from city to city, from one era to another.”

– *Martha Bohachevsky (trans. from Ukrainian), January 1994 issue, p. 6*

60th Anniversary:

“When it was first conceived, *Our Life* was envisioned as a unifying instrument. It was to make a statement about the UNWLA and the women who belonged to the organization. (...) Above all, it would be a magazine written for them, by them, and about them. It would address their interests and their needs. Strangers in a strange land, they would have something unique and powerful: a publication that connected them to their past while helping them embrace their future.”

– *Tamara Stadnychenko, January 2004 issue, pp. 4-5*

ШКОЛА ЖИТТЯ

Ми є тим, що їмо. Повертаємось до кращого.

У кожного з нас є спогади з дитинства. Ми пам’ятаємо свою улюблену їжу, а також ту, яку нас примушували їсти «щоб краще рости». Тоді ми з нетерпінням чекали літа, щоб можна було наїстися свіжих ягід та овочів на весь рік.

Пам’ятаю, як приходила з бабусею на город і їла досхочу полуниці, малини, черешні, яблука. Дитячі руки самі тягнулися до плодів.

«Якщо не *навернетесь* і не станете, як діти, не ввійдете в царство Боже» – казав Господь. Діти мають величезний запас енергії, ніколи не змучуються, постійно навчаються нового, не ображаються, не осуджують, вони радісні та щасливі. То варто приглянутись до їжі, яку вони люблять. Це жива їжа.

Виявляється, їжа розділяється на живу і мертву. Живою є сира їжа, без термічної обробки. Її сила в тому, що вона має ферменти, які дають їй здатність до саморозщеплення. Така їжа легко засвоюється і не забруднює організм. При температурі понад 43° C (116F) ферменти руйнуються, і їжа перетворюється на мертву. Організм її сприймає як щось чуже і небезпечне, а для її розщеплення негайно мобілізує всі ферменти. При цьому залишається багато відходів, які накопичуються у вигляді зайвого жиру та шлаків. Через повільне отруєння розвиваються хронічні хвороби, а людське життя триває принаймні удвічі коротше, ніж це задумав Творець.

Тому-то дієтологи рекомендують якомога більше вживати живу їжу – за прикладом співаків і кінозірок, які вже давно перейшли на «салатки». Це дозволяє їм зберігати молодість і гарну форму.

Про все це я довідалася випадково. Спочатку відмовилася від м’яса, а вже через рік їла тільки живу їжу: овочі, ягоди, ярину, сирий жовток, малину з медом, терту моркву з яблуком, пророслу пшеницю і багато іншої смакоти. Дуже корисними є свіже молоко, сметана, сир, вершкове масло. Але перехід треба робити поступово, адже для «*навернення*» до живої їжі ДИТИНСТВА потрібен час.

Оксана Дац.

50-ЛІТТЯ 78-го ВІДДІЛУ СУА ІМ. ОЛЕНИ СТЕПАНІВ, ВАШІНГТОН

В неділю, 6 жовтня 2013 р. у Вашингтоні відбулось відзначення п'ятдесятилітнього ювілею 78-го Відділу СУА. Після Богослуження у Соборі Святої Родини пройшов святочний полуденок для членів і гостей, що його збагатили своєю присутністю голова СУА Маріянна Заяць. Свято пройшло елегантно й шановливо, хоч без великої участі громади.

Голова відділу Тереса Царик майже власноручно приготувала гідне вшанування золотого ювілею. Їй допомогли молодші члени відділу – Софія Царик, Таня Терлецька, Марійка Лішак, Катерина Слоневська-Нтеп. З їхньою допомогою присутні могли оглядати майстерно змонтовані фотографії життя відділу, що творили задній план під час святочної програми.

Головним промовцем на святі була голова СУА Маріянна Заяць. Вона також вручила відділу грамоту за довголітню працю. Окремою відзнакою відзначено майже сорокалітню працю Марти Базарко у провадженні та адміністрації Світлички. Через неї пройшло около пів тисячі дівчорі, включно з донькою пані Базарко Діяною, що останніми роками також займається працею з дітьми у Світличці. Слід згадати, що і пані Базарко, і її донька – професійні вчительки, як і їхня мама і бабуся, також членка 78-го Відділу СУА, Поля Книш.

Пані Царик, привітавши гостей, згадала головні досягнення відділу, наголошуючи важливу працю в галузі зовнішніх зв'язків, в провадженні Світлички та в участі поодиноких членок відділу у Головній Управі СУА. Одночасно зауважила, що активність відділу останніми роками знизилась через дуже болючі втрати наших членів, особливо двох колишніх голів відділу – Марти Доберчак-Терлецької і кілька місяців тому Мотрії Воевідки-Слоневської. Перед 78-им Відділом СУА стоять такі ж виклики, як перед багатьма іншими – брак нових членів з одної сторони, а зріст нових викликів з другої.

Громадське життя в столиці США має свої відмінності від решти країни. До великої міри сам Вашингтон не є самостійним містом, – його бюджет і його доля залежать від Конгресу, а Конгрес не надто полюбляє місто, бо не вважає своїм. Обставини життя у місті особливо утяжливі сім'ям. То ж багато родин на-

Маріянна
Заяць, голова
СУА
Вручає
грамоту Тересі
Царик, голові
78-го Відділу
СУА.

віть працівників міста живуть поза містом. Для української громади це утруднює спілкування. Їхати сорок чи п'ятдесят миль на сходина – це не те, що сісти у автобус на короткий час. Оправдання перше.

Друге оправдання звучить більш переконливо. Особливості праці в столиці такі, що її населення більш плінне як в інших містах. Вибори змінюють не так обличчя, як населення столиці. Це особливо болісно відчувається в таких організаціях як СУА, що багато своїх успіхів завдячують товариській праці.

Найголовніша проблема у Вашингтоні (як в успіхах так і в поразках) – це наявність і нагальність політики, як великої так і малої. Завжди є якісь важніші справи, часто національного масштабу, а то і дуже-дуже наглі, що їх треба сейчас полагодити. Громада часто звертається до відділу СУА, щоб виручити в потребі: чи влаштувати зустріч, чи допомогти в перекладанні, чи зорганізувати петицію, чи демонстрацію. Все це дещо розпоршує працю відділу, хоч самих членок не можна взагалі звинувачувати в лінивстві, чи відсторонення від громадської праці.

Пані голова СУА у своєму змістовному слові відмітила не тільки довголітню вагому працю 78-го Відділу, але підкреслила, як важливо для громади та для СУА мати активний відділ саме у столиці США. Розвиток праці СУА вимагає активності поодиноких відділів, а відділу у столиці і поготів. Перших п'ятдесят років лиш посилює віру, що будуча праця відділу будуватиметься на минулих осягах, а не лише святкуватиме їх. Вона закликала членів відділу не тільки продовжувати та поживити працю, але активно подбати про збільшення членства організації.

На закінчення свята новостворений камерний хор Вашингтона «СпівЖиття» продемонстрував, що його віртуозність не обмежена тільки оригінальністю назви. Майстерно виконана в'язанка пісень десятка хористів так захопила публіку, що хор був змушений провести не запланований дружній спільний спів з публікою. На тій привітній несподіванці закінчилась ця мила імпреза.

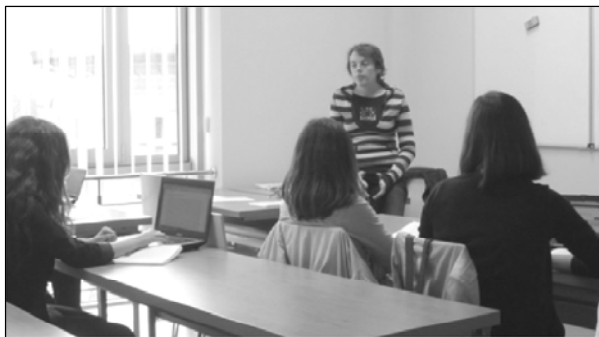
Марта Б. Хомяк.

Світлини Тани Терлецької

*Тереса Царик
вручає грамоту
Марті Базарко,
довголітній
виховній рефе-
рентці 78-го
Відділу СУА.*

НОВИНИ ЛЕКТОРІЮ СУА З ЖІНОЧИХ СТУДІЙ В УКУ

Під час лекції в УКУ.

Викладання курсу «Сучасна трудова міграція в Україні та світі (жіночий вимір)», що відбувається в Українському Католицькому Університеті в рамках Лекторію СУА з жіночих студій свідчить про те, що цей курс справді є необхідним та актуальним для студентів.

Студентки історичного факультету третього та четвертого курсів отримали можливість ознайомитися з ключовими теоретико-методологічними підходами та дискусіями стосовно гендерного виміру сучасних міграцій в Україні і світі. Альтернативні прочитання низки характеристик сучасної жіночої міграції дозволяють студенткам формувати власну думку та судження, порівнюючи традиційні й інноваційні дискурси стосовно цього феномену.

Справжнім викликом для студенток стала наявність англійської літератури, обов'язкової для читання, проте, вони, все-таки, успішно справилися з цим завданням. Вве-

дення «інтерактивних» індивідуальних завдань, як-от проведення інтерв'ю з українськими мігрантками, дозволили студенткам вийти за межі аудиторних теоретичних обговорень і отримати досвід проведення польового дослідження, а також почути про трудову міграцію з «перших рук».

Доброю практикою є проведення гостьових лекцій за тематикою курсу. В рамках мого викладання у нас були дві такі лекції: «Від євро-мігрантів до євро-сиріт: мігрантки та заперечення доброго материнства» професорки із Німеччини, д-ра соціології Гельми Луц та «Українська трудова міграція в країні ЄС: жіноча міграція як форма особистісної самореалізації» молодшої науковці співробітниці відділу соціальної антропології Інституту народознавства НАН України Світлани Одинець. Студентки, таким чином, отримують можливість ознайомитися із презентаціями та позицією не лише викладачки, а й з позиціями інших науковців цієї сфери, в тому числі і з-за кордону. Отже, загалом, мій досвід викладання цього курсу в рамках Лекторію жіночих студій СУА є позитивним. Щобільше – студентки виявляли справжнє зацікавлення гендерною тематикою. Саме тому, на мою думку, «жіночі студії» є не просто важливими і необхідними, а й такими, що мають підтримку та щире зацікавлення з боку студентів.

Вікторія Володько,
кандидат соціологічних наук, УКУ

Дорогі Читачі!

З нагоди 200-річчя від Дня народження Тараса Шевченка журнал «Наше життя» оголошує конкурс на кращий твір «ШЕВЧЕНКО В НАШІЙ РОДИНІ».

Кращі твори будуть надруковані в березневому 2014 року числі журналу. Матеріали надсилати до 5-го лютого 2014 р. на адресу редакції.

The ABC's of Tutoring

Irene Sawchyn, Ph.D.

Tutoring has become part of today's education scene to a degree that was inconceivable two or three decades ago. Parents and students turn to tutors motivated by the hope that tutoring will improve grades or standardized test scores. I have always enjoyed tutoring as the purest form of teaching—the one-on-one personalized format of tutoring is quite effective in improving grades and reducing stress for students who are struggling with a subject.

But is tutoring always in the best interest of a child's intellectual and emotional development? How does tutoring fit in with the larger goal of an education, which is to nurture self-directed, independent learners? There are several important factors that a tutor, student and parent should consider before making tutoring arrangements—to avoid undermining the student's long-range self-confidence and learning skills.

When a student is struggling with a subject, the first action a parent can take is to examine the student's study habits and time management. In most cases, grades can be improved by simply applying more time to the subject, and at the right time. Perhaps the textbook needs to be read twice, problems done and re-done. It is more productive to study for two hours two or three days before a test, leaving time to ask the teacher questions, than cramming for five hours the night before a test when anxiety will be high and retention will be low.

Sometimes students are distracted or exhausted by too many demands from extra-curricular activities. Students should explore other self-directed resources, such as teachers, after-school help, peer tutors, and internet self-quizzes. It is important for students to go as far as possible on their own before turning to or relying on tutors. The exception to this, in my opinion, is the preparation for the standardized tests such as the SATs or ACTs. These exams are as much about test-taking strategies as they are about knowing content—something that is not easy to learn on your own.

But what if your child has taken all the obvious steps and the subject is still elusive? Used in the right way, tutoring can be very helpful to a student, and if adequately supervised, can still support independent learning. Tutors can be college students, teachers from other schools, or from the school that the student attends. Prelimi-

nary arrangements can include the hourly fee and meeting time. It is easier on both student and tutor to have a fixed time each week, rather than making last-minute panicked appointments just before a test. Many tutors prefer to meet in public places such as libraries rather than in private homes. Some parents request that a tutor also collaborate with the student's teacher, an arrangement that I as a teacher was happy to support when I saw that a student needed more time than I was able to give in school.

So what can or should a tutor do for your child? One of the primary functions of a tutor is to instill confidence in the student that the student can improve. An effective tutor can identify where the student runs into difficulty when doing the work and help the student develop the specific skill or skills needed to overcome this block. The tutor and student may work on improving general study habits or how to prepare for tests. A tutor can alleviate test anxiety with pre-test practice questions, and might suggest internet practice sites, worksheets, etc. Tests can be reviewed to identify what mistakes were made and how to prevent them on future tests.

Ideally, a tutor should be self-eliminating—she should teach the student how to learn the material or complete the assignments on her own. Little by little, students should learn how to carry the material on their own for long-term self-sufficiency.

What should a tutor *not* do? No tutor can guarantee an "A" grade. An ethical tutor would not criticize the class teacher, or foster a dependence on the tutor. She should never do a student's work for them, nor should the student ask for such work to be done. A tutor should be honest and indicate if the student has been preparing adequately for the sessions and for school.

Students have a major responsibility in the tutoring arrangement as well. A student must still work as hard as before, if not more—working with a tutor should add to, and not substitute for, current effort. A session is often more productive if the student lets the tutor know in advance what specifically needs to be discussed, so that the tutor can prepare if appropriate. The student should be prepared to work on specific questions or assignments, and it is much better for the student if she has already tried to answer the questions or problems. A student should not neglect his work in-between sessions and wait until he meets with a tutor to do work. A tutoring meeting is like a music lesson—without the intervening practice the lesson is pointless.

Parents should monitor the progress of

their children. It is worthwhile to ask what was done during the sessions, what material was covered, and what to expect. This signals to the student that accountability is expected from both the student and the tutor. Parents should pay the tutor after each session, and not cancel sessions at the last minute. It is all-around unwise to have tutors for multiple subjects—this suggests that the

student is either over-reaching or overloaded with activities (this does not refer to students with special needs). The best tutoring arrangement balances near-term support for the student and helping the student achieve longer-term independence.

Questions? Comments?

Write to: irene.sawchyn@gmail.com

Лист з України...

Дорогі друзі!

2000 тисячі років потому твердження "я – римлянин!" приносило неабиякий приплив гордості в устах тих, хто проголошував це зізнання. Сьогодні собі і світу ми з гордістю виголошуємо "Я – українка!", "Я – українець!"

Український Євромайдан демонструє високий рівень людської гідності і прагнення до волі. Ми та влада – на протилежних полюсах уявлень про цінності.

Друзі! Це – інший Майдан, ніж у 2004 році. Це суворі і незворушні обличчя, характери, усвідомлені постаті, які можливо порівняти з тими українцями, які виборювали волю у минулих століттях української історії. І це видно у кожних їх рухах, поступках. Вони – прагматики і свідомі того, навіщо їх покликала сюди доля. Повірте, я це бачила і відчувала на Євромайдані.

Громадяни України щиро відгукуються допомогою на запити Євромайдану, який об'єднав нас! Уявіть собі! Російські колеги-професори надсилають мені власні послання солідарності з українським Євромайданом! І це, незважаючи на антиукраїнську істеріку у російській пресі. А я, у відповідь їм – запрошуюю їх приєднуватись до нашої шляхетної справи.

Нам важлива світова підтримка і солідарність людей доброї волі. Ми сподіваємось, що нарешті провідні країни світу накладуть арешти на закордонні рахунки Януковича, його соратників та членів їх родин, оскільки для них гроші – понад усе. Але чому відсутні рішучі дії демократичних країн Заходу щодо подій в Україні!?? Ми дуже потребуємо Вашої підтримки.

Євромайдан і ми стоятимемо до перемоги! Адже ми об'єднані шляхетною ціллю – вивести Україну на цивілізаційний шлях розвитку, без хабарів, корупції, заангажованих суддів, продажною влади, дурнуватою "беркуту", який б'є лежачого, жінку, дитину.

Україна стане державою, де понад усе цінується людська гідність і свобода. Ми рішучі у нашому прагненні відстояти європейський вибір України!

Спасибі, що Ви з нами.

Слава Україні!

Щиро,

професор Ганна Капустян, Україна, Кременчук.

Проф. Г. Капустян на Майдані в Києві.

Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

Вітаємо з Новим 2014 Роком!

З великою вдячністю вітаємо усіх спонсорів-опікунів та добродіїв за уможливлення
продовження діяльності Стипендійної Акції СУА,
та бажаємо

кріпкого здоров'я, сили, усього найкращого та багато благословень Божих!
Сердечне спасибі усім, що співпрацюють з нами в Україні, Бразилії та інших країнах,
уможливлюючи іти назустріч українській молоді під нашою спільною опікою!
Бажаємо сили та наснаги до дальшої співпраці.

Щастя Вам, Боже!

Особливо вітаємо усіх колишніх та теперішніх стипендіатів
та бажаємо дальших успіхів в науці та сповнення усіх ваших намірів на майбутнє!
Щасливого Нового Року! Христос Народився!

Марія Полянська, референтка стипендій, та усі члени Комісії стипендій СУА.

З РІЗНИХ НАГОД

Пересилаю щирі побажання Многих Літ із Днем народження моїй сестрі Марії Полянській та замість дарунка складаю 100 дол. на потреби Стипендійної Акції СУА через 98-ий Відділ СУА.

Таїсса Мелешко,
вільна членка СУА в Апопка, Флорида.

Замість дарунків з нагоди Дня народження Марії Полянської пересилаємо 225 дол. на потреби Стипендійної Акції СУА через 98-ий Відділ СУА, а ювілянтці бажаємо щастя, здоров'я та Многих Літ!

сестра Анна Кравчук з чоловіком
Бернардом, Мирон Кравчук – похресник,
Голмдел, Н. Дж.

В ПАМ'ЯТЬ

В пам'ять та в честь нашої улюбленої мами, **сл. п. Ірени Бойко**, пересилаємо \$1,000 дол. на стипендію нашого семінариста, через 56-ий Відділ СУА в Норт Порті, Флорида.

Олена Бойко і Ліда Бойко.

In memory of **Anna Zawadiwsky** please accept my donation of \$50.00 to the UNWLA Scholarship Program, through UNWLA Branch 12.

Natalie Simms, Parma, Ohio.

ПОЖЕРТВИ ЗА ЛИСТОПАД 2013

1,210 дол. – Ігор Шеремета
610 дол. – Остап і Галина Якубовичі (98)
250 дол. – Drs Borys Fedorciw & Judy Pascasio,
225 дол. – Мирон Кравчук (98)
220 дол. – Ihor P & Beata Howansky, Марія Слободян (65)
200 дол. – Богдан і Марія Полянські (98)
180 дол. – 124-ий Відділ СУА
150 дол. – д-р Дарія Новаківська Лисий (54)
110 дол. – Нестор і Аніся Шуст, Юрій і Зоряна Ставничі
21 дол. – Рената Бігун (28)
20 дол. – Ольга Коваль (24)

Звернення до жертводавців:

Просимо ласкаво прислати свою знимку до поміщення у наступній звітній брошурці Стипендійної Акції СУА за роки 2008-2013.

Щиро дякуємо за Вашу благодійність!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА,
М. Оріся Яцусь, скарбник Комісії стипендій СУА.

UNWLA, Inc., Scholarship / Children-Student Sponsorship Program

P.O. Box 24, Matawan, New Jersey 07747-0024 • Phone / Fax: 732-441-9530

Email: Mariapolanskyj@verizon.net

ЛИСТОПАД 2013

ДАТКИ

На Тривалий фонд ім. **Теодора та Анни Байко і Миколи і Марії Стислович** складає 2,000 дол.
Оксана Байко

В пам'ять **бл. п. Марти Жовнір Бачинської** родина складає датки на Меморіальний фонд ім. **Марти Бачинської** в УМ:
по 1,000 дол. – Андрій Бачинський, Андрій і Анна Андріюк

ДАТКИ

10,000 дол – із спадку Стефана Поперечного
3,000 дол. – проф. Олег Тритяк і проф. Рената Голод
2,080,12 дол. – Ксеня Кузьмич
2,000 дол. – Дарія Байко
по 1,000 дол. – Тиміш і Аня Гнатейко, Володимир і Катерина Була, Адріан і Христина Балко Сливоцькі
995 дол. – Леонард і Гелена Мазур
500 дол. – Ірина Куровицька
158 дол. – Джералд Нестор
100 дол. – Марія Луцик
70 дол. – Віра Скоп і Богдан Княгіцький
57 дол. – Євген Сокурєнко
по 50 дол. – Памела Джеймсон, 129 Відділ СУА, Богдан і Марія Полянські
40 дол. – Марія Фізер
36 дол. – Ростислав Міляннич
по 35 дол. – Іван Драган, Христина Голубець, Марія Висовська, Надія Нагірна
по 30 дол. – Юрій Слиж, Тамара Сидоряк
по 25 дол. – Prudential Foundation (matching Maryann Kulish) Юрій і Александра Раковські, Andrii Lavrinenko

по 10 дол. – проф. Наталія Пилипюк, Максим Пизюр, Роман Ференцевич, Мирон Бойко
5.00 дол. – анонімно

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У пам'ять **бл. п. Люби Боднар** складають (через 12 Відділ СУА) 100 дол.

Александра і Андрій Школьник

В пам'ять мого брата **бл. п. д-ра Юліяна Гноя** складаю 100 дол.

Оля Іваськів

У пам'ять **бл. п. д-ра Юліяна Гноя** складаю 100 дол.

Теодозій і Оля Зазуля

In memory of **Nadia Demidowich** we are donating \$100. We extend sincere condolences to our friends Yurko & Chrystia & Family.

Roksolana & Stephen Misilo

In memory of my friend, **Irene Demchyshyn**, I am donating \$100. Irene loved the Museum!

Maureen Mulvihill, Phd.

У пам'ять **бл. п. Володимира (Філька) Древницького** складають 100 дол.

Іван і Марія Тереля

In memory of **Irena Hrynewych**, I am donating \$100.

Alexander Mehrle

Поправка

В 2013 жовтневому числі *Нашого життя* на 26-ій сторінці зайшла помилка. Мало бути подано, що "У першу річну смерті моєї доні, сестри і тети **бл. п. Галі Кузьо** складаю 100 дол. на потреби УМ. **Мирослава Кузьо.**"

Щиро дякуємо за підтримку!

Управа і адміністрація УМ

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ «НАШЕ ЖИТТЯ»

60 дол. – у світлу пам'ять наших дорогих матерів **бл. п. Стефанії Миськів, бл. п. Ірини Дурбак і бл. п. Теодозії Дурбак.**

Юрії і Маруся Дурбак-Миськів.

\$60 – Maria Baczynsky; Nadia Babiak; Iwanna Strilbyckyj.

\$50 – Lesia Albizati; Inia Tunstall; Daria Samotulka; Annette Sawycky; Marta Mulyk-Baxer; Martha Voyevodka; Nadia Cwisch; Marta Nawrocky Torielli; Marta Kokolskyj.

\$25 – Natalia Oleksyn; Chrystyna Ferencevych; Oksana Lukaszewycz-Polon; Irene Iwanetz; Myroslava Futey; Rozalia Holowka; Olga Zazula; Luba

Klachko; Natalia Gawdiak; Olha Pospolita.

\$20 – Tatiana Paslawsky; Maria Jarmoluk; Martha Onuferko-Deblieu; Maria Blonsky; Anna Makuch; Taissa Meleshko.

\$15 – Maryann Mysyshyn; Zirka Rudyk.

\$10 – Vera Obuszcak; Zenia Kuncio; Anna Ortynskyj; Bohdan Duchnycz; Daria Baron; Nina Danchuk; Irene Wynnyk; Vera Panchak; Stefania Brezden; Luba Pawlyk; Dr. N. Terebus Kmeta; Ariadna Lapychak-Bach; Lydia Zarytsky; Vera Labinsky; Helen Petryshyn; Olga Stawnychy; Lubomyra Yoldas; Melanie Mazzorana; Oresta Tkachuk; Natalia Fedynska-Slysh; Zenia Kolody; Tekla Husiak.

\$5 – Alexandra Kuc.

\$50 – In memory of Lubomyr (Liubchyk) Zapar, son of Daria Zapar Baron.

Julie & Bill Rozar

\$25 – In memory of **Bohdan Dziubina**, who passed away on October 23, 2013 in Ansonia, CT.

Christine Shortell

ФОНД ДОПОМОГИ СИРОТАМ В УКРАЇНІ

\$50 – In memory of **Bohdan Dziubina**.

Jaroslav & Orysia Zinycz

ФОНД ДОПОМОГИ БАБУСЯМ

200 дол. – З нагоди уродин нашої приятельки Орести Ткачук, через 56-ий Відділ СУА ім. Мілени Рудницької у Норт Порт, Флорида. Юліянтці Орісі бажаємо доброго здоров'я, щастя та всіх Божих ласк.

І. Ратич, С. Шандра, Л. Ярмак-Спіно, Л. Козак, О. і Р. Свистуни, І. й О. Плешкевичі, М. і В. Турики – Канада, І. Мартинець, В. Мотика.

100 дол. – Я вдячна своїм Друзям з “Українського Села” в Норт Порті за їхній щедрий дар на Фонд “Бабусям в Україні” з нагоди моїх уродин. Додаю від себе на той же самий фонд.

Ореста Ткачук

In Memory of **Tekla “Lucy” Kruk**: \$100 – Z. & V. Zachar; \$50 – Stephanie Sandra; \$25 – Larry Greenstein; \$20 ea. – B. Bilowchtchuk, J. Allison & M. Dorozynsky.

З вдячністю і пошаною, Ірина Рудик, референтка СО СУА.

Лист подяки

Дорогі сестри! Любі Українки Союзу Українок Америки!

Будь-ласка, прийміть цей лист як подяку за Ваші добрі серця і світлі душі. Не зважайте, що лист йшов довго – він затримався у моєму серці, але краще пізно, як ніколи.

В моєму житті було багато Різдвяних свят і багато різдвяних подарунків, але такого подарунка, як той, що ми отримали в цьому році від СУА, в мене ніколи не було. 12 січня ми з дружиною вийшли з нашого Українського банку. Дружина відкрила банківську книжечку і зойкнула. Ми подумали, що сталася помилка – нам на рахунок було нараховано 1000 доларів. Ми повернулися до банку і банківські співробітники пояснили нам, що це Союз Українок Америки зробив такий щедрий дарунок. Дякую Вам!

Я приїхав в Америку, маючи багато планів. Я закінчував навчання, планував знайти гарну роботу. Але підступна хвороба вибила мене з колії і маленька українка Лідочка і доросла українка Вірочка залишилися без годувальника. Так, я є, але через хворобу я не можу працювати, мушу лікуватися, сподіваючись на Боже провидіння і на диво, якими наш Бог так щиро обдаровує тих, хто любить його. Сподіваючись на диво, але не маючи чим заплатити за житло, за світло, вже не кажучи про подарунки дитині на Різдво, ми з дружиною казали одне одному: «Бог нас не залишить». І Він не залишив.

Ми не знаємо, звідки Ви дізналися про нас та про нашу біду, але, мабуть, чийсь молитви було почуто і Ваші добрі серця навернулися до нашої родини. Це було настільки ж радісно, наскільки неочікувано. Це був найкращий подарунок на Різдво, який я можу собі пригадати. Немає нічого головнішого в світі, ніж ділитися своєю добротою, віддавати іншим частинку свого серця, щоб світло розповсюджувалося там, де темрява, де біль і сльози.

Коли я дивлюсь на рекламну листівку СУА, де написано «Хто Ми є...», мені не треба читати, щоб про це дізнатися. Тепер я знаю, хто Ви є. Ви є світлі українські жінки з добрими серцями. Ви є кращі з тих, хто називає себе українками, і тому я завжди буду молити Бога, щоб Він повертав так само щиро, як Ви віддаєте. А це, коли стане трохи легше зі станом здоров'я, моя дружина обов'язково стане членкою СУА, а доню ми навчимо стати такою, коли виросте. Ми не знаємо Ваших імен, але дозвольте поцілувати кожній з Вас руки і притиснути символічно до серця. Нехай доброта у сто разів більше повернеться Вам.

Василь Л. з родиною (Імена змінені).

СКІЛЬКИ ДНІВ – СТІЛЬКИ СВЯТ

Так в народі говорять про місяць січень. І справді, вже 1 січня не тільки в Україні, а по всій планеті з привітаннями «З Новим роком!» приходять перший день місяця. Святкування Нового року в цей день прийшло до нас не так давно. В давнину новий рік починався весною, коли після зимової сплячки пробуджувалася природа. З прийняттям християнства святкування Нового року було перенесено на осінь. І тепер українська Церква розпочинає церковний рік у вересні. Відтак в Європі та більшості країн світу після переходу на Григоріянський календар початком року почав вважатися перший день січня. В Україні, де кожне свято пов'язане з народними традиціями, новорічні свята святкують двічі: 1 січня, як офіційне, і релігійне – 14 січня.

Січень – другий місяць зими. «Січень снігом січе, а мороз вогнем пече». Звідси і походить назва місяця, хоча існує й думка, що в середині місяця, коли лютують йорданські морози, він ділить (січе) зиму навпіл. Проте в різних регіонах України існували і паралельні назви: студень, сніговик, просинець, тріскун, вогневик, сніжень, лютовій, льодовик, шипун. В більшості іноземних мов назва місяця має римську назву, пов'язану з іменем бога дволикого Януса. Звідси в англійській мові місяць – January.

Більшість українських свят припадають на січень не тільки завдяки обрядовості, а й з можливістю зробити перерву у важкій праці, особливо землеробській, і заповнити час різним дозвіллям. Починаючи від Різдва і до Водохрещі в Україні тричі варять кутю: багату, щедру і голодну. Коляда, вертепи, маланкування, посівання, щедрівки, величні Богослужіння заповнюють січневі дні, підтверджуючи народу приказку, яка дала назву даній статті.

Всі січневі свята багаті обрядами, народним прогностиком, приказками. «Якщо січень сухий і морозний – буде сухе і спекотне літо». «Вечірній зорепад – на міцний мороз». «Січневе сонце, як мачуха – світить та не гріє». «Кільце навколо місяця – на тріскучий мороз». «Ліс без вітру шумить – буде хуртовина».

2 січня. Гната. Жінкам заборонялося прясти. Виготовлялося обрядове печиво, прикраси на ялинку, домівку.

3 січня. Анастасії. «Настя на помості просить три празники в гості», – гласить народна приказка. До Насті треба було запастися дровами, нарізати січку для худібки, бо з 7 по 19 січня приходило святкування тьох вище згаданих празників.

6 січня. Святий Вечір. Багата кутя. Багатою ця обрядова страва називається тому, що крім неї готується ще одинадцять пісних страв. Селяни, повечерявши, перев'язували ложки житньою соломою, щоб «не губилася худібка». Згідно з прогнозуванням, якщо на Святий вечір зоряне чисте небо, то буде сухе врожайне літо і навпаки.

7 січня. Різдво Христове. Одне з найбільших релігійних свят. Після Літургії можна спожити скоромину. Лунають колядки. Ватаги колядників, попереду яких несуть різдвяну «звізду», водять «козу», трьох царів, ангела, козака, жида, смерть з косою. На Різдво прогнозували погоду і врожай: «В який день Різдво – в такий треба і починати жнива». «Якщо день сонячний – на добрий врожай». «Різдво без снігу («зелене») – білий Великдень».

8 січня. Богородиця. Вважалось жіночим святом. Жіночі гурти починали колядувати. Та найбільше колядували вечером наступного дня Різдвяних свят, на **Степана**.

13 січня. Меланії. Щедрий вечір. Щедра кутя, страви якої могли бути приправлені скороминою. Парубки водили «Маланку», переодягненого жартівливого хлопця. Дівчата щедрували. «Як на Меланії відлига – літо буде теплим».

14 січня. Старий Новий рік. Василя. Святий Василь вважається покровителем хліборобства, тому вже здосвіта підлітки ходять засівати зерном оселі сусідів, рідних. «На Новий рік прибавляється дня на заячий скік».

18 січня. Святий вечір. Голодна кутя, називається так тому, що після неї люди говіли (постили), поки не освятиться вода. Цей день останній для колядок.

19 січня. Водохреща. Йордан. Третє завершальне свято Різдвяного циклу. Освячують воду в церквах і річках. Сильні тілом і духом купаються в ополонках після освячення води.

20 січня. Івана Хрестителя. «Прийшов святий Предтеча і забрав свята на плечі».

Маріанна Онуфрик, м. Ірпінь.

ВТРАЧЕНА НАДІЯ....

Листопад 2013 у Литві був чудовим: тепла погода, мало дощів і залишки золотисто-багряного листя на деревах – все це створювало особливо святкову атмосферу. Литва, як і Україна, чекала свята, бо в кінці місяця готувалися до підписання асоціативної угоди між Європейським Союзом та Україною. Особливого значення це набувало з огляду на спільну історію українського і литовського народів, що разом із білорусами колись творили найпотужніше на Сході Європи Велике Князівство Литовське. Тому Литва, як головуюча в Європейському Союзі, прикладала масу дипломатичних зусиль, щоби ця історична подія сталася саме у Вільнюсі.

Ступивши на литовську землю, я спочатку була трохи вражена тим, скільки України було присутньо на старовинних вуличках Вільнюсу. Говорячи з литовськими друзями, політиками, а часто і з незнайомими, я дивувалася проінформованості та очікування цієї події, що Україна нарешті стане європейською країною не тільки географічно, але і юридично ввійде до європейської спільноти. Подій, присвячених Україні, було надзвичайно багато, бо якраз на ці дні випадали дні пам'яті жертв Геноциду/Голодомору українського народу. При сприянні посольства України в Литві була відкрита надзвичайно інформативна виставка постерів в двох мовах (українській та литовській), які висвітлювали трагічні сторінки нашої історії, в садибі Тускуленай, яка також пов'язана з трагічною історією литовського народу, бо саме там колись була резиденція НКВД і пізніше на території садиби було знайдено останки 700 закатованих більшовиками литовських патріотів.

23 листопада на Ратушній площі відкрилося справжнє українське містечко, і два дні тут вирувало українське життя: лунали пісні, козацькі забави притягували глядачів своєю майстерністю, господині вчили робити жайворонків з тіста, мисткині вчили розписувати писанки, робити вироби з соломки. Тут можна було поспробувати козацький куліш та інші українські страви, купити різні українські сувеніри. На екрані великого монітора можна було побачити різні куточки України, – і все це супроводжувалося чудовою українською музикою.

В цей же день до Вільнюсу прилетів колишній Президент Віктор Ющенко, який свою першу візиту зробив до пам'ятника литовцям,

Прапор з кийського Майдану – вільнюському.

які насильно були вивезені до Сибіру в період більшовицької окупації, – тим, хто був замученим НКВД, жертвам, які загинули в період 1942-56 років. Біля цього пам'ятника місцеві українці кожного року вшановують і пам'ять жертв більшовицького терору 1932-33 років в Україні. Віктор Андрійович поставив до пам'ятника традиційний горщик з зерном, свічкою та квітами і застиг в низькому поклоні, вшановуючи пам'ять невинно постраждалих не тільки українців, але і литовців.

Наступного дня я мала нагоду бути учасницею міжнародної конференції "Ми в Європі, чи Європа без нас", яка майже повністю була присвячена питанню підписання Україною угоди про асоціацію. На цій конференції основними доповідачами були такі визначні політики, як Віктор Ющенко, Вітаутас Ландбергис – колишній довголітній голова Сейму Литовської Республіки, а тепер член Європарляменту, Адам Даніел Ротфельд – колишній міністр закордонних справ Польщі, віце-міністр закордонних справ Литви Андрюс Кривас, сінатар Акту про відновлення незалежності Литовської Республіки в 1990 році Рімвідас Валатка, редактор *Gazeta Wyborcza* Адам Міхник, українські провідні журналісти та політологи, литовські, білоруські, німецькі, російські та польські вчені і політики. Важливість цієї події підкреслював кожний виступаючий і, не дивлячись на рішення українського

уряду про відмову від підписання, всі ще мали надію на добру волю українського президента В. Януковича.

Наступило 27 листопада і до похмурого від дощу Вільнюсу почали прибувати представники різних європейських держав. Наступного дня в Сеймі Литовської Республіки було гамірно, бо тут з самого ранку розпочався парламентський форум "Парляменти за демократію: в напрямку амбіційного глобального співробітництва". Представництво було на найвищому рівні – голови парламентів або їх заступники та міністри закордонних справ різних країн Європи.

Виступаючи на форумі, де українська тема була домінуючою, підкреслювали про шалений тиск Росії на кандидатів програми Європейського Союзу (ЕС) "Східне партнерство", в результаті якого Вірменія та Азербайджан змінили свою позицію, а питання України ще не було остаточно вирішене і тому теплилася надія. Вони щиро вітали рішення Молдови та Грузії про підписання угоди про асоціацію. Ці дві країни отримали найбільші дивіденти, бо саме на цьому саміті була досягнута остаточна домовленість відносно парафування угоди про асоціованість цих країн з ЕС.

Українську делегацію представляли в переважній більшості опозиційні депутати (Віталій Кличко, Петро Порошенко, Борис Тарасюк, Микола Катеринчук, Мустафа Джемільєв, Ольга Герасим'юк) та голова парламентського комітету з закордонних справ України Віталій Калужний, який єдиний із всіх українських доповідачів говорив російською мовою!? Виступи українських опозиціонерів знайшли дуже теплий відгук у парламентаріїв всіх країн. Представники преси повністю зайняли всі місця і направили свої камери на доповідачів, фіксуючи кожне слово.

Головну доповідь на цій сесії мав Пет Кокс. Він чітко сформулював свою та Олександра Кваснєвського місію в Україні і шляхи та методи переговорів з урядом та Президентом України і підкреслив, що вони були в Україні 27 разів, із них на 13 судових засіданнях та 18 разів на переговорах з В. Януковичем, 27 разів спілкувалися з представниками української влади й опозиції в телефонному режимі і ніщо не передбачало такий фінал. Керівники української держави постійно стверджували своє прагнення підписати угоду про асоціацію з ЕС, але в останній тиждень демонстративно зробили розворот на 180 градусів. Але навіть, не дивлячись на рішення уряду України, Пет Кокс не переставав

наголошувати, що ЕС готова підписати угоду в останню хвилину і для "України двері в ЕС є відкритими". Мені в кулуарах вдалося поговорити з Б. Тарасюком, П. Порошенком та О. Герасим'юк і всі вони запевнили, що опозиція буде стояти до останнього не тільки в стінах українського парламенту, але і на Майданах. Цей їх намір – стояти до останнього, підтримав і голова Конгресу українських націоналістів Степан Брацюнь, який приїхав до Вільнюсу для переговорів з литовськими колегами.

Ця теза про відкритість дверей для України звучала не тільки з уст учасників цього форуму, а й була на порядку денному голів європейських держав, які ввечері того ж дня зібралися на своє перше засідання в Палаці Великих князів Литовських – символі литовської державності і національної гордості, громадянства, центрі історичного та культурного життя литовського народу.

Біля цього ж Палацу зібрався і свій український Майдан, який складався з молоді, що приїхала з України та місцевих українців, які тримали в руках українські прапори та прапори ЕС, великий олівець, як подарунок В. Януковичу для підпису угоди і плакати з написами "Янукович – це твій евро-шанс", "Yanukovich don't steal the future", "Янукович підпиши" та іншими вимогами, і кожний екскурт високих гостей супроводжувався скандуванням вимог українців до В. Януковича англійською мовою, щоби це було зрозуміло всім. А його все не було і все більше холодок тривоги закрадався в душі пікетчиків, до того ж дрібний дощик та пронизливий вітер від річки Неріс холодив тіла. Багато хто захрип, але скандування не змовкали вже декілька годин поспіль. Ми були всього десяток метрів від Палацу, але литовські поліцейські були досить лояльними до мітингуючих, пригостили горячим чаєм та кавою, а деколи навіть самі поправляли наші плякати, які зверталися від вітру. В якийсь момент український журналіст Мустафа Найєм передав учасникам вільнюського Майдану прапор з підписами учасників київського Майдану. Це були хвилюючі хвилини, і кожному хотілося доторкнутися до полотнища, щоби відчутти ту енергетику з Києва і бути в єдиному пориві з Україною.

Час від часу до нас підходили Європарламентарі і висловлювали підтримку українському народу, повідомляли, що голова ЕС Герман ван Ромпей має тяжку розмову з Президентом України, але в їх голосах вже майже не було надії і відчувалася відраза до такого

Закінчення на стор. 30.

ALL EYES ON THE MAIDAN—ALL OUR HEARTS THERE, TOO

by Olesia Wallo

I will probably voice a universal sentiment for the Ukrainian diaspora worldwide when I say that the past month has been absolutely nerve-wrecking. The bewildering pace of advances in communication technology has made it possible for most of us outside of Ukraine to follow the events in Kyiv in real time, which I have found to be both a blessing and a curse.

Political analysts and journalists have already made it clear to what extent Ukrainian protesters and their supporters are benefitting from the fact that our world is more connected than ever: thanks to wireless Internet as well as ubiquitous portable cameras, phones, and other devices, the eyes of Western politicians, human rights watchdogs, and the press can be on the Maidan *all the time*, guaranteeing a measure of security through global public scrutiny.

Yet glued to my computer screen on the evening of December 10th, which showed a live streaming of the security forces' attack on the Maidan and its barricades in the middle of a freezing Kyiv night, I felt anxious, angry, filled with fear, but above all—useless. While I could read a flurry of rallying calls to come defend the Maidan, sent via the Euromaidan Twitter at a rate of ten to fifteen messages per minute, I could do little more than clench my fists and whisper desperate prayers. While thousands of Kyiv residents were getting out of bed and driving or walking to the Maidan, I was sitting in front of my computer on the other side of the world—more than five thousand miles away from Kyiv.

From my previous experience of participating in the Orange Revolution and from conversations with relatives who have spent much time on the EuroMaidan in the past several weeks, I know that it is emotionally more difficult to watch the protests online than to actually be on the Maidan, or make sandwiches for the protesters, or picket government buildings. Instead of fear or

feelings of helplessness, both my father and brother have reported how unbelievably joyous they felt on the Maidan. This joy, they explained, was a result of witnessing and contributing to the making of a true civil society, of being in the midst of momentous, positive historical change—and serving as agents of that change. The bitterly cold weather could not compete with the heart-warming atmosphere generated by the united community of peaceful protesters from all corners of Ukraine and their often creative ways of building each other up.

Protesters march through the streets of Kyiv on December 2nd, 2013. Photo by Vsevolod Shchur

Take, for instance, the piano that appeared in the streets adjacent to the Maidan in the first week of December: local musicians have routinely gathered large singing crowds around it by playing popular folk and patriotic tunes. Or take the man from the Crimea who spent his days on the Maidan by an enormous cooking vat, making one-hundred-kilo batches of pilaf for the hungry protesters. An early online video tour of the protesters' camp showed many examples of incredible self-organization and self-help—from medical to legal to IT services, all provided for free and supported by donations. The video jokingly mentioned that the only service missing from the array of those already set up was education. Lo and behold, a few days later an Open University appeared on the Maidan, staffed by volunteer lecturers on subjects

ranging from political science and economics to art and architectural history of Kyiv! L'viv artists have even begun to think about preparing the protesters for Christmas festivities: a cohort of them has hand-painted a wooden Nativity scene—to be displayed on the Maidan as a sign of hope and divine protection.

At the time of this writing, we do not yet know whether the protests will extend into the New Year and towards Christmas; and the touching and fun aspects of the EuroMaidan, mentioned above, cannot yet fully dispel our worry for the political future of Ukraine and the fate of the

peaceful protesters. So as our eyes continue to be fixed on the Maidan, let us do our part to help bring about the positive change for which millions of Ukrainians have taken to the streets. Whether through the signing of online petitions, or through participation in the rallies held in support of Maidan across the United States, or through donations for the needs of the protesters, or through prayers, let us make sure that we are not simply watching (even if with pride for the resolve and tenacity of Ukrainians in the face of unabashed evil). Let us show that our hearts are in this cause as well.

Rally at the Maidan on December 3rd, 2013.

Photo by Vsevolod Shchur

Продовження зі стор. 28.

керівника держави, який торгується, як на аукціоні – хто більше заплатить, з тим і буду. А наступний день розставив всі крапки над "і" – угода не була підписана і нове засідання членів ЄС обернулося для В. Януковича відразою – його місце було на задвірках історії поряд з представником від Білорусії. Так він не став для України ні Джорджем Вашингтоном, ні Шарлем де Голлем, а залишився васалом у колишнього КГБешника В. Путіна. І як сказала президент Литви Даля Грибаускайте: "Керівництво України вибирає шлях, який веде в нікуди.(...) Я бачу поразку України (...). Це рішення теперішнього керівництва України зупинить прогрес в своїй країні".

Надії були втрачені, але вони продовжують жити в серцях українського народу і, як сказав Віталій Кличко у Вільнюсі: "Ми, українці, хочемо, щоби відбулися зміни, ми хочемо

жити разом з Європейською родиною за Європейськими законами, хочемо жити за ЄС стандартами, тому що ми є європейці ми і хочемо жити як європейці".

Надія вмирає останньою!

*Людмила Вусик,
голова 111-го Відділу СУА, Вільнюс, Литва.*

Slogans in Support of the Kyiv Maidan

L'viv: "L'viv is standing – and Kyiv won't fall!"

Kharkiv: "Kyiv-Kharkiv – together!"

Donetsk: "Kyiv – we are with you!"

Brussels, Belgium: "Ukraine is Europe!"

Warsaw, Poland: "We are with you!"

London, UK: "No stops on the way to Europe"

Paris, France: "Paris is with Ukraine!"

Toronto, Canada: "Solidarity with Ukraine"

«Україно, ми з тобою!»

1-2-3-4 – CHICAGO, IL; 5-6 – LOS ANGELES, CA; 7-8 – NEW YORK, NY;
 Автори світлин: Чикаго – Оленка Шкробут, Лос Анджелес – Людмила Вусек, Нью Йорк – Назар Коростинський.

Помолимося за "Беркут"?

Споконвіків люди казали: "Лежачого не б'ють". І здебільшого того дотримувалися люди. Але ж – появилися нелюди, які з найбільшим задоволенням б'ють саме лежачих.

Найбільш прикро, що існують вони у ХХІ, здавалось би, цивілізованому, просвіченому суспільстві, існують в Україні, яка завжди славилася доброзичливим, толерантним народом. І ось з боєм спостерігаємо дії нелюдів, що зветься "беркутівцями"...

І літають тепер понад Україною слова, сказані колись Великим українським Каменярем:

"Я не люблю тебе,	за те, що кров ти п'єш,
ненавиджу, беркуте!	на низьких і слабих
За те, що в груді	з погордою глядиш,
ти ховаєш серце люте,	хоч сам живеш із них".

Люди добрі, невже Іван Франко передбачав, що діятиметься у нас, теперішніх?! Господь Бог привідкрив йому майбутнє? Адже точніше не передати, що почувають люди до сьогоднішніх беркутівців...

А ми все ще не знаємо, що буде з нами, з Україною... Та мусимо щось робити, і дай, Боже, нам доброї вказівки, що і як чинити, та сили й насаги для цього.

А щодо нелюдів-беркутівців, то в мене є пропозиція – помолімося за них!

1. Помолімося, щоб ті, що ще не звиродніли остаточно, покинули їхні лави. Чуємо свідчення, що трапляються ще люди серед беркутівців. Тож просімо Господа, щоб дав їм сміливість покинути ряди нелюдів.

2. Помолімося, щоб збагнула теперішня злочинна влада потребу розпустити це негідне угруповання. Якщо не задля народу, то хоч задля власного порятунку, адже цей "Беркут" – це міна, яка здатна підірвати саму владу, як уже підірвала повагу всього цивілізованого світу до неї.

3. Помолімося, щоб Господь, якщо це можливе, відновив людську природу бійців "Беркуту", скинув полуду з їхніх очей під шоломами, зм'яччив їхні затверділі за щитами серця та поміг знову стати людьми. Якщо ж це неможливе, то хай не бариться з карою за їхні гріхи, що кличуть помсту з Неба.

2 грудня 2013 р.

Коли я сьогодні проходила попри храм св. Архистратига Михаїла, що на вул. Винниченка у Львові, мене несподівано догнала думка: "Ось хто здатен нам допомогти в нашій складній і небезпечній ситуації".

Справді, адже Архистратиг Михаїл зумів подолати, скинути негідних ангелів, то невже не зможе перемогти всі злі сили, що ополчилися на Україну й українців?

Отож прийшла думка просити в нього допомоги.

Маємо чудовий Акафіст Святому Архистратигові Михаїлу з вельми актуальними для нас благаннями. Тож використовуймо його!

Принаймні, не лінуймося повторяти Кондак 13 із нього:

"О преславний Михайле, Архистратиже полків небесних!

Прийми нинішнє моління наше й помози нам зло перебороти!

І молися Господеві за край наш і людей, що славлять Бога, співаючи: Алілуя!"

9 грудня 2013 року.

Лідія Купчик,
м. Львів.

SO YOU THINK YOU KNOW EVERYTHING ABOUT ASPIRIN?

Ihor Magun, MD, FACP

Aspirin (chemical name: acetylsalicylic acid) has been manufactured since 1897. The original indications for use were treatment of elevated body temperature and as an anti-inflammatory agent/analgesic to relieve minor pain. It was not until 1985 that an indication for treatment and secondary prevention of heart attacks was added. In 1998, it was officially approved to be administered to individuals who are having a heart attack.

Aspirin is perhaps the most commonly ingested medication in the world. It is inexpensive, readily available, and frequently taken too often.

It is very possible that if aspirin were introduced to the market today, it would be a prescription medication. The risk of gastrointestinal bleeding due to aspirin, even in low doses, is high. In fact, it is seen daily in emergency-room settings. The standard dose, 325 mg, is associated with a significantly greater risk of bleeding than the low adult strength, 81 mg (also referred to as baby aspirin). Both doses, even the lower one, are associated with an increased risk of gastrointestinal bleeding that is twice as high as without any aspirin.

So am I implying that one should not take any aspirin? My point is that any medication carries with it risks and benefits, and proper use of this medication is paramount. Outside of the indications for fever and muscular issues, there are many questions that still remain unanswered—pertaining to its use for cardiac issues and stroke prevention as well as to the proper doses for women and the elderly. The initial trials included few women and the elderly to make a statistically significant recommendation. Current ongoing research is actively investigating aspirin use in these groups.

The most up-to-date guidelines by the American Heart Association are as follows:

- ◆ Aspirin 81 mg (daily) is recommended for women who have a high risk of heart disease or stroke (check with your physician), or women aged 65 or older if hypertension is controlled

and benefit for stroke or myocardial infarction prevention is greater than the risk of bleeding.

- ◆ Aspirin 81 mg (daily) is recommended for all patients with known coronary artery disease. Higher doses do not provide any additional benefit.
- ◆ Aspirin 81 mg (daily) is recommended for diabetic women, unless there is a specific contraindication.

Aspirin is sold in enteric coating and without one. Although the enteric-coated variety sounds better (and certainly is slightly more expensive) it may not be a wiser choice. The mechanism of action and side effects are related to the effects of the aspirin and not based on the coating, which protects the key ingredient.

So what should one do in the event of heart attack chest pains and the possible associated symptoms of shortness of breath and diaphoresis? Heart attacks are dynamic events where plaque can break off and block arteries, which attract platelets. Platelets trigger blood clotting. As the clot grows, it can occlude a blood vessel. Aspirin prevents platelets from sticking to each other. Clots grow by the minute, so time is of the essence. So here is the advice: if you or someone else is having a possible heart attack, chew a 325 mg or four 81 mg doses of non-enteric-coated aspirin immediately (even if already taking 81 mg of aspirin daily). If you only have enteric-coated aspirin, then, by all means, use that. Do not wait!

Let us then change the old adage “take two aspirin and call me in the morning” to “chew 325 mg of aspirin immediately when you suspect a heart attack and call 911 right away.” For all other uses, exercise caution when ingesting aspirin, or any other medication. For all you know, taking the wrong dose of it may really make you call the doctor in the morning!

A chemist walks into a pharmacy and asks the pharmacist:
"Do you have any acetylsalicylic acid?"
"You mean aspirin?" asked the pharmacist.
"That's it, I can never remember that word."

Бруно Ферреро

Вовк у Вифлеємі

Біля Вифлеєму жив собі один вовк. Він був справжнім пострахом для тутешніх пастухів, які мусли цілими ночами стерегти від нього стада своїх овець. Хтось із пастухів завжди залишався на сторожі, а вовк все ходив голодний, підступний та злий.

Та ось настала дуже дивна ніч. Пасовиська наповнилися світлом, музикою і життям. Скрізь звучали дивовижні ангельські пісні. Народилося дитячко - такий маленький рожевий клубочок.

Вовк здивувався, що прості суворі пастухи, всі як один, побігли, аби уздріти дитя. «Скільки метушні через це людське щеня», - подумав про себе вовк і крадькома рушив услід за пастухами. Коли побачив, що пастухи заходять до стаєнки, зупинився у тіні і став чекати. Пастухи принесли дари, привітали чоловіка і жінку, шанобливо поклонилися дитині і вийшли. Чоловік і жінка, виснажені, стомлені працею і неймовірними пригодами, що їм приніс той день, заснули.

Хитрий вовчисько лише о цій порі пробрався до стаєнки, отож його ніхто не помітив, хіба дитя. Воно відкрило свої великі оченята і дивилося на видовжений вовчий писок, а звір крок за кроком, поволі, але невблаганно підходив щораз ближче. Вовк відкрив пащу, висолопив гарячого язика, а очі його горіли, мов жарини. Проте дитя не виявляло ознак страху.

«Ласий сматочок», - подумав вовк. Його гарячий подих уже сягав дитини. Звір увесь зібрався, щоб схопити крихітну здобич.

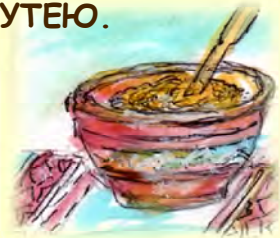
І в ту мить дитяча рука, немов маленька тендітна квітка, ласкаво і ніжно погладила його по голові. Уперше хтось доторкнувся так до його жорсткої і кудлатої щетини. А далі голосом, якого вовк зроду не чув, дитя сказало:

- Вовче, я дуже люблю тебе.

І тоді в темній стаєнці сталося щось неймовірне. Вовча шкіра розтріскалася і впала на землю, а з неї з'явився чоловік, який тут же впав на коліна, поцілував рученятка в дитячка і став у тиші молитися. Потому той, хто був спершу вовком, вийшов зі стаєнки і з піднесеною догори головою звіщав усім:

- Народилося Боже Дитя, яке дасть нам справжню свободу! Прийшов Месія, Він все перемінить!

На Святий Вечір діти поласували надзвичайно смачною КУТЕЮ.
Тепер подивіться на малюнки і назвіть продукти, з яких кутя була приготовлена.

ЗАГАДКИ

Навкруги все стало білим,
Крига ріки й ставок вкрила.
Нам не холодно, дарма,
Що мороз кусає носа, –
Ми тепленький одяг носим,
Бо до нас прийшла

З вітром йдем на перегони,
Коли ми з горбів стрімких
Мчимо білим сніжним полем.
Зветься транспорт цей –

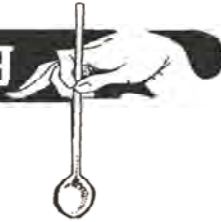
Як ліс снігом замело,
Забіг зайчик у село,
Бо сороки розказали,
Що в садочку сніговик
Замість носа має.
Важко тепер для зайців
Без городніх корінців.

Відгадки.

1. Пшениця. Мак. Мед. Горіхи. Родзинки (сушений виноград).
2. Зима. Санки. Морква.

Загадки і малюнки Святослава Левицького

POPPY SEED ROLL

Recipe published in Ukrainian,
January 1952 issue of *Our Life*

For the starter:
2 oz. fresh yeast
1 tsp. sugar
3 T. flour
1/2 c. warm milk

1/2 c. warm milk
salt
3/4 lb. butter
zest of 1 lemon

For the dough:
5 egg yolks
2 eggs
4 T. sugar
1 lb. pound flour

For the filling:
1 lb. poppy seeds
1/2 lb. sugar
lemon zest
4 egg whites
1/4 lb. raisins

Mix ingredients for the starter together and leave in a warm place to rise. Beat eggs and sugar, add lemon zest, warm milk, a pinch of salt, flour, and starter. Add butter last. Knead for 20-30 minutes and leave in a warm place to double in volume. Pour boiling water over poppy seeds and let stand for a few minutes. Drain poppy seeds, grind in a food processor or a spice grinder together with sugar. Add egg whites, lemon zest, and raisins, mix well and leave in a warm place.

Roll out the dough into a square, spread the poppy seed mixture evenly, and roll up the dough to form a log. Transfer the roll into a greased pan and leave in a warm place to rise. Bake in a 300° oven for 50-60 minutes. Remove the roll from pan and cover with a kitchen towel.

CHRISTMAS TREE COOKIES: STARS

Yevheniya Kotys
(Recipe published in Ukrainian,
January 1957 issue of *Our Life*)

3/4 c. butter
2 1/4 c. flour
1/2 c. sugar

3/4 c. ground almonds
2 cooked egg yolks
half a lemon (juice and zest)

Skin almonds and grind them. Mix butter and flour by hand or in a food processor, add the cooked yolks, sugar, ground almonds, lemon juice and zest. Mix into a dough. Roll out the dough as for *varenyky* (pierogies), cut out cookies in the shape of stars with a cookie cutter, brush cookies with an egg wash and sprinkle with a mixture of chopped almonds and sugar. Bake at 350° until cookies are golden in color.

CHRISTMAS NUT BALLS

Anna Sipsak
(Recipe published in Ukrainian,
January 1968 issue of *Our Life*)

1 c. butter
1/2 c. powdered sugar
2 c. sifted flour

1 c. ground walnuts
2 tsp. vanilla extract
18 candied cherries, cut in half

Beat butter and sugar until fluffy. Add all ingredients, except cherries. Knead into a dough. Form small balls out of the dough and insert a candied cherry half into the center of each ball, covering the cherry with the dough on all sides. Preheat oven to 350°, then reduce temperature to 325°. Bake on a greased cookie sheet for 35 minutes. While still hot, roll cookies in powdered sugar.

MASHA ARCHER

extraordinary jewelry

'maria muchin'

Available at...

Ukrainian Museum Gift Shop
222 East 6th Street
New York, NY 10003
212-228-0110 • 212-228-1947

Saks Fifth Avenue
1001 State Street
Santa Barbara
805-884-9997

Available online...

www.masha.org
Visit 'Purchase Policies' for latest promotions
Etsy/MashaArcher • Ebay/mashabay

come and view this fabulous collection...
visit www.masha.org for more venues and trunk show updates

san francisco • 415.861.8157
www.masha.org • masha@masha.org

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENTS

Anna Krawczuk, Iryna Kurowyckyj
Marianna Zajac – President

EXECUTIVE COMMITTEE

Ulana Zynych	– 1-st Vice President
Anna Macielinski	– 2nd VP – Membership
Sophia Hewryk	– 3rd VP – Culture
Lidia Bilous	– 4th VP – Public Relations
Daria Drozdovska	– Corresponding Secretary
Nadia Cwiach	– Treasurer
Roma Shuhan	– Financial Secretary
Olha Kuzyszyn	– Press Secretary
Vera N. Kushnir	– Member-at-Large
Mariya Andriyovych	– Member-at-Large

REGIONAL COUNCILS

Irena Petrina	– Detroit
Halyna Henhalo	– Philadelphia
Halyna Romanyshyn	– New York City
Oxana Dats	– New Jersey
Daria Fedoriw	– Ohio
Lubomyra Kalin	– Chicago
Gloria Horbaty	– New England
Maria Cade	– New York Central
Orysia Nazar Zynycz	– Liaison for Branches-at-Large

STANDING COMMITTEES

Irena Rudyk	– Social Welfare Chair
Sviatoslava Goy-Strom	– Education Chair
Roksolana Misilo	– Arts and Museum Chair
Maria Polanskyj	– Scholarship/Student Sponsorship Program Chair
Olha Drozdowycz	– Archives Chair
Martha Pelensky	– Ecology/Women's Health Chair
Roxolana Yarymovych	– Members at Large Chair
Zoriana Haftkowycz	– Webmaster

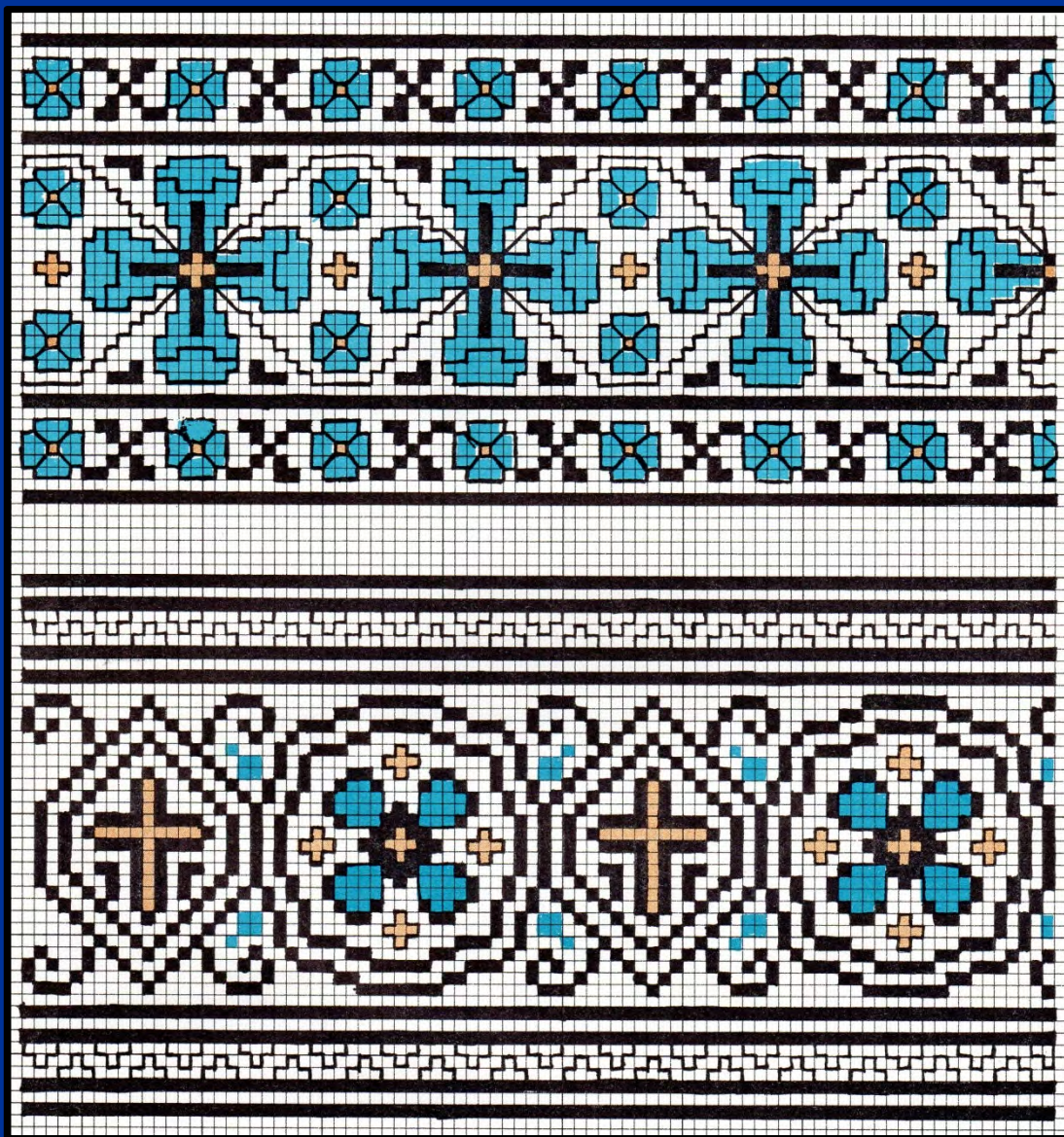
AUDITING COMMITTEE

Oxana Farion	– Chair
Jaroslava Mulyk	– Member
Renata Zajac	– Member
Maria Tomorug	– Alternate
Tatiana Rishko	– Alternate
Oksana Skypakewych Xenos	– Parliamentarian
Lidia Slysh	– Editor-in-Chief of <i>Our Life</i>
Olesia Wallo	– English-language editor

**СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
UNWLA, INC. SCHOLARSHIP /
CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM**
171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530
E-mail: Mariapolanskyj@verizon.net

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212)228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

“Взори для вишивання Ірини Сенюк” – серія 7 ст. 1. Нитки D.M.C. жовта ч. 742, синя ч. 517.
“Embroidery Designs of Iryna Senyk” – Series 7, pg. 1. D.M.C. Thread Yellow #742, Blue #517.